

Gençlik seçimini yaptı!

Düzene karşı devrim!

Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

Onlar seçimlere hazırlana dursunlar, sermayenin çarkları gençleri de içine alarak dönüyor, gençliğin sorunları ise her geçen gün büyüyor. Bizler seçim dönemini gençliği devrime örgütlemenin olanağına çevireceğiz. Üniversite üniversite, fakülte fakülte birliğimizi güçlendireceğiz. Üniversitelerin bölünmesine tepki olarak ortaya çıkan gençliğin öfkesini örgütlü bir güce dönüştürmek için seferber olacağız.

68'in 50. yılındayız. TİP reformizmine karşı Denizler, Mahirler, İbrahimler büyük bir kopuşu örgütlediler. "Düzene karşı devrim!" dediler. Haramilerin saltanatını yıkmak için kollarını sıvadılar. Devrimci Gençlik Birliği olarak biz de Denizlerin yolunda yürümeye devam edecek, her yerde "Düzene karşı devrim"i örgütleyeceğiz. **s.20**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 20
18 Mayıs 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Farklı kesimleri ile birlikte sermaye çevrelerinin 24 Haziran seçimlerinden beklentileri açık: Devletin dümenini eline alacak gücün çok yönlü sosyal-iktisadi yıkım programlarını hızla hayata geçirmesi. Sömürüyü yoğunlaştıracak politikaların hızla devreye sokulması, devlet bütçesinin sermayenin yağmasına sonuna kadar açılması, çalışma koşullarının daha da kurlsız hale getirilmesi...

24 Haziran seçimleri ve işçi-emekçileri bekleyen yıkım!

4

İktidar yolunda her şey mubah!

Erdoğan-AKP Türkiye'si, sermaye diktatörlüğü üzerine inşa edilmiş bir "demokrasinin" sınırlarını gösteren vezic bir örnektir sadece.

5

İsrail'in katliamlarına 'teпки'ler ve dayanışma

Emperyalizme, siyonizme, gericiğe karşı mücadele sadece Filistin halkının değil, tüm bölge halklarının kurtuluş yolunun pusulasıdır aynı zamanda...

16

ABD'nin İran nükleer anlaşmasından çekilmesi

ABD'nin İran ile varılan nükleer enerji anlaşmasından çekilmesi uluslararası ilişkileri ve bölgedeki gerilimi daha da tırmandırdı.

Sermayenin seçimlerden beklentileri

s.3

Burjuva parlamentosu ve burjuva düzen altında genel oy

s.12

24 Haziran seçimleri ve işçi-emekçileri bekleyen yıkım

24 Haziran seçimleri yaklaşırken Türkiye kapitalizmini pençesine alan kriz olgusu her geçen gün daha bir belirginleşiyor. Seçimler üzerinden iki ana kampa bölünmüş olan düzen siyaseti ise bu gerçeğin üzerini örterek toplumu seçimlere taşımaya hesaplıyor. Dinci-faşist iktidar kriz sürecinin ortaya çıkardığı sorunları "dış güçlere" vb. havale ederken, düzen muhalefeti kapitalist sistemin bu temel çelişkisini salt AKP iktidarı ile ilişkilendirerek toplumu maniple etmeye özen gösteriyor. Krizin ağır sonuçlarını AKP iktidarını hedef alan propaganda malzemesi sınırlarında değerlendirerek kapitalizm gerçeğini perdelemeye çalışıyor.

Farklı kesimleri ile birlikte sermaye çevrelerinin 24 Haziran seçimlerinden beklentileri ise açık: Devletin dümenini eline alacak gücün çok yönlü sosyal-iktisadi yıkım programlarını hızla hayata geçirmesi. Büyüme ve kâr oranlarının arttırılması adına sömürüyü yoğunlaştıracak politikaların hızla devreye sokulması, devlet bütçesinin sermayenin yağmasına sonuna kadar açılması, çalışma koşullarının daha da kurlsız hale getirilmesi vb... Evet, sermayenin masasında seçim sonrası için bu kapsamlı saldırılar yer alıyor.

Sermayedarlar tüm bunları "istikrar" ve "güven" söylemleri eşliğinde her fırsatta gündeme getiriyorlar. Onlar açısından "istikrar" ve "güven", krizin tüm yükünün işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklenmesi anlamına geliyor ve açıkça yeni kurulacak hükümetten de bunu talep ediyorlar. Bu olgu, TKİP'nin 24 Haziran seçimleri üzerinden yaptığı şu değerlendirmeyi olduğu gibi doğruluyor:

"Seçim bloklaşmaları, seçim sürecinin düzen siyasetinde bir iç çekişmeye sahne olacağına göstergesidir. Fakat seçimlerin ardından karşı karşıya kalacak olan, bir bütün olarak sermaye düzeni ile işçi sınıfı ve emekçilerdir. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, kazananların ilk işi, ekonomik-mali krizin birikmekte olan faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek olacaktır. Dinci-faşist iktidar bunu sürmekte olan baskı ve zorbalığın dozunu iyice artırarak yapacaktır. Düzen muhalefeti

ise aynı şeyi, 'normalleşmeye geçiş', 'demokrasinin onarımı', 'adaletin yeniden tesis'i' vb. aldatıcı söylemlerin gürültüsüyle örtmeye çalışarak yapacaktır. Devrimciler ve toplumsal muhalefet güçleri bu gerçeği göz önünde bulundurarak, seçimlerden çok, sonrasına hazırlanmalıdır." **24 Haziran seçimleri üzerine... Düzene karşı DEVRİM!** (www.tkip.org)

Yukarıda tanımlanan hazırlık süreci, elbette güncel seçim dönemini de içerisinde barındırıyor. Devrimciler açısından; kitle politizasyonunun yoğunlaştığı bu dönemi etkin bir şekilde değerlendirmek, sermayenin ve onun hizmetine koşturulan düzen partilerinin saldırı programları konusunda emekçileri aydınlatmak, kapitalist sistemin temel gerçeklerini her vesileyle anlatmak ve düzen karşısında taraflaştırmak seçim döneminin en kritik görevlerini oluşturuyor.

Günümüz Türkiye'sinde bu görevler büyük oranda sınıf devrimcilerinin omuzlarında duruyor. Normal koşullarda kendisini sosyalist ya da devrimci olarak tanımlayan toplumun ilerici-sol güçlerinin kendi cephesinden bu görevin önemli bir ortağı, omuzlayıcı olması beklenir. Fakat, bugün sol hareketin ana gövdesiyle parlamentarizm çizgisine oturduğu ve düzen siyasetinin çatlakları üzerinden politika yapmayı esas aldığı, dolayısıyla işçi ve emekçileri son tahlilde kapitalist sistem içerisinde tutan bir misyonla hareket ettiği gerçeği ile karşı karşıyayız. Öyle ki, sosyal demagoji eşliğinde kapitalist devleti sermaye adına yönetme iddiası, ya da AKP karşıtlığı üzerinden düzen muhalefeti örtülü de olsa destekleme eğilimi reformist solun ana akımlarının çizgisi haline gelmiş bulunuyor. Kapitalistlerin seçim sonrasına yönelik kapsamlı saldırı hazırlığı düşünüldüğünde bu tutum, sol adına ayrı bir utanç kaynağı olarak öne çıkıyor.

Sınıf devrimcileri açısından seçim çalışmasının hedefinde temelde kapitalist sistem, onun kurum ve temsilcileri ola-

caktır; en başta da, 16 yıldır emekçilere ağır bir yıkım yaşatan, yaşamlarını adeta cehenneme çeviren dinci-faşist iktidar olmak üzere... Zira, Erdoğan yönetiminde cisimleşmiş olan dinci-faşist iktidar kapitalist sistemin organik bir parçasıdır ve yeniden seçildiği oranda tek adam rejimine de yaslanarak kapitalist sömürüyü yoğunlaştıracak, emekçilerin boynundaki zincirleri kalınlaştıracaktır. Bu açıdan, seçim kampanyasında öne çıkardıkları "yeni bir başlangıç" safatasını 16 yıllık icraatları üzerinden teşhir etmek, yarattıkları "yeni Türkiye"nin kapitalistler için cennet, işçi ve emekçiler açısından nasıl bir cehennem anlamına geldiğini döne döne anlatmak devrimci seçim çalışmasının önemli bir boyutunu oluşturmaktadır.

Öte yandan, yine sömürü düzeninin bekası için çalışan burjuva muhalefet de devrimci seçim çalışmasının bir diğer hedefi konumundadır. Her kritik süreçte dinci-faşist iktidarın yedeğine düşen, söylemde ayrıysa da özü itibarıyla sermayenin çıkarları ekseninde birleşen bu kesim, toplumun içerisinde biriken öfke ve hoşnutsuzluğu sisteme kanalize etmek için elinden geleni yapmaktadır. Düzen muhalefeti bu aynı yaklaşım üzerinden toplumu AKP karşıtlığı ekseninde kendisine yedekleyerek ve biriken mücadele dinamiklerini istismar ederek seçim başarısı elde etmeyi amaçlamaktadır. Elbette seçimlerin ardından sermayenin ihtiyaçlarına tam olarak yanıt verme, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme misyonu ile.

Tüm bu olgular üzerinden etkin bir seçim çalışması yürütmek, 24 Haziran'ın ardından işçi ve emekçileri bekleyen kapsamlı saldırılara karşı verilecek mücadelenin önemli bir halkasını oluşturuyor. Sınıf devrimcileri güncel görevlerini her şeyden önce bu kapsamda ele almalı, seçim çalışmasını sınıf mücadelesinin dinamikleri ile daha güçlü bir şekilde buluşmanın ve 24 Haziran sonrasına hazırlanmanın zemini olarak değerlendirmelidir.

Farklı kesimleri ile birlikte sermaye çevrelerinin 24 Haziran seçimlerinden beklentileri açık: Devletin dümenini eline alacak gücün çok yönlü sosyal-iktisadi yıkım programlarını hızla hayata geçirmesi. Büyüme ve kâr oranlarının arttırılması adına sömürüyü yoğunlaştıracak politikaların hızla devreye sokulması, devlet bütçesinin sermayenin yağmasına sonuna kadar açılması, çalışma koşullarının daha da kurlsız hale getirilmesi vb...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/20 * 18 Mayıs 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermayenin seçimlerden beklentileri

AKP iktidarının 24 Haziran erken seçim kararını -TÜSİAD'ın ilk tedirginliği haricinde- büyük bir heyecanla karşılayan sermaye sınıfı, şimdiden seçim sonrası beklentilerini dile getirmeye başladı. Sermayenin heyecanının bir yönünü, kuşkusuz ki yeni rejimin bir an önce hayata geçecek olması oluşturuyor. Patron sınıfı, kendi çıkarlarını doğrudan ve hızla hayata geçirecek bir devlet başkanı ile işleyecek yeni rejimi dört gözle bekliyordu. 24 Haziran kararı buna vesile oldu.

“İŞ GÜCÜ REFORMU” ADI ALTINDA KÖLELİK PEKİŞTİRİLECEK

Türkiye'nin büyük sermayesinin örgütü TÜSİAD da erken seçim kararının olumlu olduğunu açıklamasının ardından “25 Haziran'la birlikte yapılacaklar” diyerek seçim sonrası beklentilerini dile getirmeye başladı. TÜSİAD'ın beklentilerinin başında istihdam konusu ve “iş gücü reformu” geliyor. AKP'nin “istihdam” propagandasına büyük ümit bağlayan işçi sınıfı ve emekçiler ise, en kötü, güvencesiz ve ağır koşullarda da olsa iş bulup çalışarak “mutlu” ve “huzurlu” olacakları beklentisi içerisinde. Fakat TÜSİAD'ın ve dolayısıyla AKP'nin de kaygısını bu oluşturmuyor, onlar iş gücü maliyetlerinin düşürülmesini ve kölelik koşullarının daha da ağırlaştırılmasını istiyor. Bu gerçeği, son bir yıldır uygulanan sözde “istihdam seferberliği”nin sonuçlarıyla görmek de mümkün.

AKP iktidarının bir yıldan fazladır uyguladığı sözde “istihdam seferberliği”, “hem işçiye iş, hem sermayeye destek” yalanıyla AKP şefleri tarafından gündeme getirildi. İşçi ve emekçilerde “Bakın ne güzel, AKP toplumu mutlu etmek istiyor” yanılsaması yaratıldı. Oysa ki, söz konusu uygulama esas itibarıyla, sermayenin “büyük yük” olarak gördüğü iş gücü maliyetlerini devlet olarak bir parça sahiplenmek amacı taşıyordu. Keza patron sınıfının “seferberlik”ten duyduğu memnuniyeti TOBB'un 74. Genel Kurulu'nda sermayedarlara seslenen başkan Rifat Hisarcıklıoğlu, “En çok şikâyet ettiğimiz konu olan, istihdam maliyetlerinin düşürülmesini sağladık” sözleri ile ortaya koymuş oldu.

Öte yandan, işçi sınıfının beklentilerinin karşılanmadığı, TÜİK'in açıkladığı dar tanımlı işsizlik oranına dahi yansıyor. Bir yılda işsizlikte düşüş eğilimi istatistiklere yansısı da, koparılan bunca yaygaraya rağmen işsizlik oranı hâlâ çift hanelerde seyrediyor. Geniş tanımlı işsizlik oranı ise

DİSK-AR'ın hesaplamalarına göre, yüzde 18'ler seviyesinden aşağı düşmüyor. Yani, patronların üzerindeki yükü azaltmak için ortaya atılan “istihdam seferberliği”, işsizlik istatistiklerindeki kötü görüntüyü kurtarmakta dahi başarılı olmuş değil. Bu ise, “istihdam seferberliği”nin, işçi sınıfının işsizlik sorununu çözmek için değil, sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak için hayata geçirildiğini ortaya koyuyor.

Sermayenin ihtiyacı kısmen karşılanırsa da, bu haliyle uygulama hâlâ da kendi devletinin ve bütçesinin üzerinde bir yük oluşturuyor. TÜSİAD'ın gündeme getirdiği “iş gücü reformu” da burada anlamını buluyor. TÜSİAD, iş gücü maliyetlerini “yapısal” olarak düşürecek düzenlemeler yapılmasını istiyor. Yani patron sınıfı; esnek ve güvencesiz çalışmayı daha da yaygınlaştırmak, işçi haklarını daha da budamak ve görüntüde de işsizliği düşük tutacak şekilde düzenlemeler yapılmasını bekliyor. Bu beklenti kendi başına bile, işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırının seçim sonrasında gündeme geleceğine işaret ediyor.

İşçi sınıfının haklarını gasp etmeye dönük kapsamlı saldırılar, AKP'nin uzun süredir gündeminde olan, fakat kimi nedenlerden dolayı hayata geçirilemeyen ya da kiralık işçilik, zorunlu bireysel emeklilik sistemi (BES) gibi hayata geçirilse de sermayeyi doyurmayan düzenlemeleri kapsıyor. Bu düzenlemeler, IMF'nin Nisan 2018'de yayımladığı Türkiye ekonomisiyle ilgili raporunda da “iş gücü piyasasının esnekleştirilmesi” baş-

“reis”i olduğunu ortaya koyuyor. OHAL'in işçi sınıfına karşı kullanıldığı bizzat Erdoğan tarafından kabul ediliyor.

Bununla birlikte Erdoğan'ın, işçi sınıfı ve emekçilerin en temel mücadele hakkına tahammülsüzlüğünü bu kadar açıktan ifade etmesi TÜSİAD'ı dahi rahatsız edebiliyor. “Grev yaşayın OHAL'le birlikte anılmasını uygun bulmadıklarını” söyleyen TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik “Bizim için çalıştığını bu kadar açıktan ifade etme” demeye çalışıyor. “OHAL işimize geliyor tabii, ama biz başka bir açıdan yaklaşıyoruz olaya” diyen Bilecik “OHAL” tanımlamasının yabancı sermayede yarattığı “kayı”dan dem vuruyor. “Yabancı sermaye kaçıyor” serzenişinde bulunan TÜSİAD böylece, Türkiye kapitalizminin ne kadar “yerli ve milli” olduğunu da açıkça ifşa etmiş oluyor. Diğer yandan Bilecik, OHAL'i kaldırıp OHAL düzenini kalıcılaştıran, ardından işçi sınıfının haklarını gasp eden düzenlemeleri bir bir hayata geçiren Fransa'yı örnek gösteriyor. Yani Bilecik'in “OHAL'in kaldırılması” çağrısıyla esas isteği; OHAL'in ‘gizlice’ sürdürülmesi ve işçi sınıfı üzerindeki baskının, yasakların, hak gasplarının yaygınlaştırılmasıdır.

Sermayenin, 24 Haziran seçimleriyle başa gelecek başkan ve hükümetinden beklentilerinin ana çizgisini, ekonomik krizin ağırlığını işçi sınıfına fatura edecek diğer düzenlemeler oluşturuyor. Yukarıda bahsedilen “iş gücü reformu” ve bu çerçevede geniş tanımlı işsizliğin giderek büyümesi, emek gücünün ucuzlaması ve işçi sınıfına daha büyük sefalet dayatılmasına yol açacak. Ayrıca TÜSİAD'ın sıklıkla “vergi reformu” diye dile getirdiği bir diğer düzenleme de sermayedarlar üzerindeki vergi yükünün azaltılması ve emekçilerin iliklerine kadar soyulması hedefini taşıyor. OHAL'in kalıcılaştırılması da sömürü düzeninin ve sermaye diktatörlüğünün pekiştirilmesi, işçi sınıfı üzerinde her türlü baskı ve devlet terörünün ‘olağan’ hale getirilmesidir.

2001 ve 2009 başta olmak üzere geçmiş ekonomik çöküşlerde, haklarına sahip çıkıp birlik olamayan işçi sınıfının krizin esas faturasını ödemek durumunda kaldığını biliyoruz. Bu nedenle, sermaye nasıl ki 24 Haziran sonrasına hazırlanıyorsa, işçi sınıfı ve emekçiler de sermayenin partilerine destek vermeyi bırakmalı. Yan yana çalıştığı sınıf kardeşleri başta olmak üzere, sömürülen, ezilen sınıflarla bir araya gelip 24 Haziran sonrasının saldırılarına karşı bugünden harekete geçmelidir.

liği altında yer alıyor. Korkut Boratav'ın aktardığına göre, IMF'nin sıraladığı öneriler arasında; kıdem tazminatı hakkının gaspı, enflasyona endekli maaş uygulamalarına son verilmesi, geçici çalışmanın yaygınlaştırılması, emeklilik sisteminin zorunlu hale getirilmesi bulunuyor.

“İş gücü reformu”nun bir diğer yönü de kamu çalışanlarını kesiyor. Kamuda iş güvencesinin tamamen ortadan kaldırılması hedeflerini pek çok kez dile getiren AKP şefleri, OHAL KHK'larıyla kamuda yaptıkları tasfiyelerle bu hedeflerini bir süreliğine gündemden düşürmüş gözüküyordu. Kamuda iş güvencesini “yük” olarak gördüklerini açıkça söyleyen Erdoğan'a son olarak da Başbakan Binali Yıldırım eklendi. “Kamuda çalışanların sözleşmeli olmasından yanayım” diyen Yıldırım, Çalışma Bakanı Jülide Sarıeroğlu tarafından tekzip edilse de, kamu çalışanlarının temel haklarını gasp etme hedefi AKP'nin hâlâ gündeminde duruyor.

OHAL'İN ADINI KALDIRIP KENDİSİNİ KALICILAŞTIRMAK

TÜSİAD'ın doğrudan işçi sınıfını hedef alacak bir diğer “reform” gündemini ise OHAL konusu oluşturuyor. Bugüne kadar işçi düşmanlığını sayısız kez açıkça dile getiren ve “Sermayenin demir yumruğu benim” havalalarına bürünen Tayyip Erdoğan ile TÜSİAD'ın arasındaki OHAL tartışması ise fazla söze yer bırakmıyor. Nitekim, Erdoğan'ın pek çok kez OHAL'in sermayeye faydalarını anlatırken dile getirdiği “OHAL'i grevleri yasaklamak için kullanıyoruz” sözleri, kendisinin kimin

İktidar yolunda her şey mubah!

Geçtiğimiz hafta Bakanlar Kurulu'na KHK çıkarma yetkisi veren bir düzenleme yine KHK yoluyla ve alelacele yasalaştırıldı. AKP iktidarınca bu, 16 Nisan 2017'de kabul edilen anayasa değişikliklerinin gerektirdiği "uyum yasaları" adına yapılması zorunlu bir düzenlemeydi. Ancak söz konusu "uyum yasaları" değişiklikler kabul edildikten sonraki '6 ay' içinde Meclis'e getirilip yasalaştırmaları gerekirken, son iki yıldır 'kanun' ile yapılmayıp alelacele KHK ile yapıldı. Haliyle bu şaibeli acelenin gerisinde ne gibi nedenler olduğu muhalif güçler tarafından sorgulandı. Zira Bakanlar Kurulu'na, TBMM ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonucunda Cumhurbaşkanı'nın yemin ederek görevine başladığı tarihe kadar (yaklaşık 2-3 hafta) geçerli olacak şekilde KHK çıkarma yetkisi veriliyor. Bakanlar Kurulu bu yetki ile KHK'lar aracılığıyla devletin her alanına dair istediği değişiklikleri, düzenlemeleri yapma olanağı elde ediyor.

OHAL dönemi keyfiliklerinin, KHK düzeninin devamının bir başka "hukuki" kılıfı olan bu durum ile Meclis de tümden işlevsizleşmekte, burjuva demokrasininin ne denli iğreti olduğunun yeni bir göstergesi olarak kayıtlara geçmektedir.

Biçimsel temsili demokrasiye de gerek duyulmadan kararnamelerle devleti istedikleri gibi yönetmenin ek formüllerini arıyorlar. Bunun nasıl bir amaçla kullanılacağını anlamak için AKP iktidarının kirli siciline bakmak yeterlidir. Bu haliyle Bakanlar Kurulu, diğerlerinin yanı sıra;

"Kanunlar ve KHK'lerde yer alan tüzük, Bakanlar Kurulu, İcra Vekilleri Heyeti, İcra Vekilleri Heyeti Kararı, Bakanlar Kurulu Kararı, Bakanlar Kurulu Yönetmeliği, Hükümet, Başbakan, Başvekil, Başbakanlık, Başvekalet, sıkıyönetim, nizamname, kanun tasarısı gibi bazı ibarelerin değiştirilmesi, yürürlükten kaldırılması veya bu çerçevede kanunlar ve KHK'lerde yer alan ilgili hükümlerin yeniden düzenlenmesi" yetkisine de sahip oluyor. Nasıl kullanılacağı belirsiz olan bu tabloda Erdoğan'ın İngiltere gezisinde söyledikleri bir ön fikir vermektedir. Erdoğan kendisine sorulan parlamentoda çoğunluğu kaybetmesi ihtimaline ilişkin soruya verdiği yanıtta; "Önce seçim sonuçlarını bir görelim. Sizin dediğiniz anlamdaki bir neticeye göre hazırlıklarımız şüphesiz olacaktır. A, B, C planlarımız var" dedi.

Kuşkusuz mesele Erdoğan ve çevresi şahsında kişisel menfaat hesaplarından öte bir anlama da sahiptir. Mesele sermaye devleti meselesi, onun bekası ve çıkarıdır. 7 Haziran'dan 1 Kasım'a kendisine seçimi kazandıracak marifetleriyle övünen Erdoğan, yine aynı röportajda 7 Haziran 2015'teki gibi bir tabloyla karşılaştığı durumda yeni bir seçime gidip gitmeyeceğine dair soruya ise, "Sistemi çalıştırmayacak herhangi bir gelişmeye fırsat vermeyiz" yanıtını verdi ve ekledi: "7 Haziran'da da sistemi tıkayanlar veya tıkmak isteyenler oldu. Ben cumhurbaşkanı olarak sistemin önünü açtım. Ve hemen 1 Kasım seçimine gidildi. Kasım

seçiminde halkımız, milletimiz 'bu böyle olmaz' dedi. Ve tek başına AK Parti'yi tekrar iktidara getirdi. Ve sistemin önü açıldı, çalışmaya başladı."

Erdoğan-AKP Türkiye'si, sermaye diktatörlüğü üzerine inşa edilmiş bir "demokrasinin" sınırlarını gösteren veciz bir örnektir sadece. İstediklerinde demokrasinin sınırlarını genişletip istediklerinde daraltabilecek, ama her koşulda sistem işleyecek! Bu olduktan sonra Erdoğan'ın iktidar yolunda yapacağı her şey de mubah sayılacaktır. O nedenle ne OHAL'in kalıcılığıyla yapılacak olması ne KHK keyfiliklerine dayalı bir yönetim sermaye için esasa ilişkin sorun yaratmamaktadır. Biliyorlar ki "tek adam rejimi", "Cumhurbaşkanlığı sistemi" ile kodlanan "yeni" Türkiye'de bu sınırsız yetkiye sahip olmaktan en çok faydalanacak olan sermaye sınıfı olacaktır.

Onlar açısından tek sorun "yeni" Türkiye'nin toplumun genelinin rızası ile gelmemiş olmasıdır. Hileli referandumdan sonra, OHAL koşullarında seçime gidilmesi ve son örnekte olduğu üzere sınırsız yetkilerin nasıl kullanılacağı konusu toplumun önemli bir kesiminin tepkisini çekmektedir. Dahası, bugün başka hileler ile elde edilecek bir seçim sonucunun ya da devreye sokulacak Erdoğan'ın A, B ve C planlarının "istikrar" getirmeyeceğini onlar da görmektedirler. Düzen siyasetinin en büyük açmazı da budur.

"İsrail'le ilişkiler kesilsin"

İşgalci İsrail'in Gazze sınırında onlarca Filistinliyi katletmesi ve yüzlercesini yaralaması İstanbul ve Mersin'de yapılan eylemlerle kınanarak AKP iktidarının İsrail'le kurduğu ilişkilerin kesilmesi istendi.

15 Mayıs günü Kadıköy'de DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla yapılan eylemde İsrail'in gerçekleştirdiği katliam kınandı ve AKP'nin İsrail'le işbirliği teşhir edildi. Eylemde AKP'nin İsrail'le ilişkileri koparamayacağı belirtilerek, AKP'nin ve sermayedarların emperyalizme bağımlı olduğuna dikkat çekildi.

Okunan ortak açıklama, ABD'nin İsrail elçiliğini Kudüs'e taşımasının halkları kırdırmak isteyen emperyalist bir provokasyon olarak nitelenmesiyle başladı. İsrail tarafından gerçekleştirilen katliama ABD'nin de ortak olduğuna dikkat çekilen açıklamada şunlar söylendi: "Dünya halkları, emperyalistlerin 'barış' temennilerinin, mazlum halkların kanını akıtmaktan başka bir anlam taşımadığını biliyor. Filistin halkı ölü ve yaralılarını taşıırken, açılış töreninde kameralara gülücükler saçan emperyalistleri ve onların işbirlikçilerini, elbette bu kanlı gün ve Filistin halkına reva görülen zulmü, insanlık unutmayacaktır."

Kendisini Filistin davasının savunucusu gibi göstermeye çalışan AKP iktidarının katliamı 'kınamaktan' öte gitmediğine dikkat çekilen açıklamada; İsrail ile tüm ilişkilerin dondurulması, anlaşmaların iptali, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi ve Filistinli mültecilerin topraklarına dönüş hakkı talep edildi.

Eş zamanlı olarak BDS Türkiye'nin çağrısıyla Taksim Tünel'de yapılan eylemde siyonist oluşumun tüm alanlarda boykot edilmesi, yalnızlaştırılması ve tecrit edilmesi çağrısında bulunuldu. Bu saldırıların katliam boyutunu alması karşısında Türkiye hükümetine, iki yıl önce İsrail'le varılan normalleşme anlaşmasını iptal etme ve başta doğalgaz işbirliği olmak üzere İsrail'le her türlü işbirliğinden vazgeçildiğini ilan etme çağrısında bulunuldu.

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla yapılan eylemde de katliam kınandı.

İsrail'in katliamlarına 'tepki'ler ve gerçek dayanışma

İrkçı-siyonist İsrail devletinin Gazze'de gerçekleştirdiği vahşi katliam, dünyanın gündeminde. Birçok açıklama, protesto, kınama, çağrı yapıldı... En çok bağırp çağırınlar ise AKP şefleri oldu. Ancak fiili yaptırımdan söz eden yok. 50'yi aşkın Birleşmiş Milletler kararını ayaklar altına almış bir devletin, 'fiili yaptırım' içermeyen "laf yığını" açıklamaları ciddiye almayacağı kimse için bir sır değil.

"KESKİN VAAZLAR" SEÇİMLER İÇİNDİR

Riyakarlık, çifte standart, kaba yalanlar, demagoji, sahte vaatler ve daha birçok kepezelik, burjuvazi adına siyaset yapanların olmazsa olmazlarıdır. Bu reziletler konusunda en pervasız olanlar burjuvazinin dinci-faşist temsilcileridir. Nitekim Filistin halkının acılarını istismar etmek söz konusu olduğunda kimse AKP ile dalkavuklarının eline su dökemez.

Gazze katliamını "en sert" ifadelerle kınayan kişi yine T. Erdoğan oldu. AKP'nin diğer şefleri de vaaz yarışına girdiler. Yandaş/besleme medya ise, riyakarlıkta rakip tanımadı. Tüm bunlar, seçimler arifesinde yapılan çirkin gösterilerden başka bir anlam taşımıyor.

Gericı Arap rejimlerinden kayda değeri bir ses çıkmadığı için, Erdoğan'la müritlerinin sesleri yüksek çıkıyor. Oysa bu seslerin gerçek yaşamda bir etkisi yok. İsrail büyükelçisine "git üç gün dinlen" demekle Filistin davasına katkı sunulmuyor. Kaldı ki, İsrail de Türkiye'nin büyükelçisini Ankara'ya gönderdi. Ortalık biraz durulunca, onlar açısından işler tekrar yoluna girecektir. Filistin halkının katili İsrail'le yaşanan "geçici gerilim" de atlatılacaktır. Daha önce defalarca olduğu gibi...

İSRAİL'E YAPTIRIMIN LAFI MI OLUR?

AKP şefi İsrail'in bir terör devleti olduğunu vaaz ediyor. Ama bu "terörist devlet" ile ne ekonomik ne askeri ilişkileri kesiyor. Kesmek bir yana, buna dair tek söz bile edilmiyor.

AKP hükümet sözcüsü Bekir Bozdağ'a İsrail'e yaptırım uygulanıp uygulanmayacağı soruluyor. Konuya dair tek söz söylemiyor. Zira, yandaş sermayenin kodaman takımının İsrail'le paylaştıkları yağlı pastalar var. Bu pastaların harcının Filistin halkının kaniyla karılmış olması, bu din bezirganlarını zerre kadar rahatsız etmiyor. Çünkü bunlar kapitalist sınıfın üyeleridir. Onları bir tek şey ilgilendirir; kâr, daha çok kar!

BU KAÇINCI GERİLİM?

AKP şefi, "Büyük Ortadoğu Projesi"-nin (BOP) eş başkanı sıfatıyla kendini takdim ettiğinde, en büyük takdiri ABD-İsrail ikilisinden almıştı. Zira, söz konusu projenin patenti emperyalist/siyonist güçlere aitti. Temel hedeflerinden biri ise, Filistin halkının direnişinin kırılması ve onur kırıcı bir "barışa" razı edilmesiydi.

BOP'un eşbaşkanı, Eylül 2008'e kadar Konya ovasını Filistin halkının tepesine bomba yağdıran İsraili pilotların eğitimine tahsis etmişti. Yüz milyonlarca dolarlık askeri ihaleler her daim İsrail silah şirketlerine veriliyordu. Nam-ı diğer "Beyrut kasabı" dönemin İsrail başbakanı Ariel Şaron Erdoğan'ın yakın dostuydu. Oysa bu kişi, Lübnan'daki Sabra-Şatilla Filistin mülteci kamplarında gerçekleştirilen 20. yüzyılın en vahşi katliamlarından birinin baş sorumlusuydu.

Tüm bunlar AKP şeflerini ya da yandaş/besleme medyanın tetikçilerini rahatsız etmiyordu. 2009'da "bölge lideri" olma hevesleri depreşince, ilişkileri bozmadan İsrail'le "kontrollü gerilim" in yararlı olacağı varsayımından hareketle "sert çıkışlar" yapılmaya başlandı. Gazze'ye saldırı, "one minute", Mavi Marmara, alçak koltuk krizi gibi sorunlar etrafında gerilimler tırmandırıldı.

Gerilimler tırmandırıldı ama işbirliği devam etti. AKP iktidara geldiğinde 1.5 milyar dolar civarında olan Türkiye-İsrail ticaret hacmi 5 milyar dolara ulaştı. Mesela 16 Aralık 2017 tarihli gazetelerde çıkan bir haberin başlığı şöyle idi: "İsrail'le ticaret kriz dinlemiyor" alt başlıkta ise şu ifade yer alıyor: "5 milyar dolar'lık İsrail çıkarması."

AKP sözcüsünün "İsrail'e yaptırım uygulanacak mı?" sorusunu geçiştirmesi tesadüf değil. Zira seremoniler seçime yatırımdan başka bir anlam taşımıyor. İşbirliği ise, elbette aynen devam edecek. Sarayın hizmetkarlarını, tetikçileri, dalkavukları finanse etmek için AKP'nin yandaş sermayeden gelen "bahşiş"lere ihtiyacı var. Hal böyleyken onların işini bozacak hali yok elbet!..

FİLİSTİN İÇİN "YENİKAPI RUHU"

AKP-MHP politikalarını eleştiren CHP, bu dinci-faşist koalisyonla İsrail'e karşı ortak tutum alacakmış. Efrin'i iç politika hesaplarıyla işgal eden iktidara destek veren CHP, şimdi de benzer bir tutumla AKP'ye yedekleniyor.

AKP iktidarının yıllardır Filistin halkı-

nın acılarını istismar ettiği, Filistin davasını hem bölgesel hem iç politika malzemesi yaptığı kimse için bir sır değil. Yenikapı mitingi kararı alan AKP şefinin, şimdi de tek derdinin Filistin halkının acılarını seçim malzemesi yapmak olduğu ortada iken CHP, "Yenikapı ruhu"nu yeniden diriltme havasına girmiş görünüyor. Bu tutum, hem CHP'nin AKP'nin kuyruğuna takılma sendromunu aşmadığını hem de İsrail'e gösterdiği tepkinin samimiyetten uzak olduğuna işaret ediyor.

"CUMHURBAŞKANI ADAYLARI VE DEMOKRASİ GÜÇLERİ..."

İsrail'in katliamına tepki gösteren HDP'nin cumhurbaşkanı adayı Selahattin Demirtaş, tutuklu bulunduğu cezaevinden yaptığı açıklamada İsrail vahşetine karşı ortak bir duruş gösterilmesi gerektiğini belirtti.

Açıklamada şu ifadeler de yer aldı; "Bir Cumhurbaşkanı adayı olarak, tüm Cumhurbaşkanı adaylarına ve demokrasi güçlerine, bu vahşeti protesto etmek ve Filistin halkı ile dayanışmak için sivil toplum öncülüğünde, İstanbul'da büyük bir miting çağrısı yapıyorum. İstanbul'da toplanacak milyonların çağlığı bu katliamı durdurabilir. Çok geç olmadan Filistin'e ses verelim."

Bu çağrının muhataplarının biri, tek adam rejiminin başıdır. Oysa bu aynı rejim Efrin'i işgal etmiş, Sur başta olmak üzere Kürt halkının yaşadığı çok sayıda mahalleyi hem yıkarken hem orada yaşayan halkı öldürürken İsrail'in Gazze'de

uyguladığı taktikleri ödünç almıştır. Kendi halkına bunları reva görenler, Filistin halkının derdine derman olabilir mi? Filistin halkına destek veren az sayıda ülkelerden biri olan Suriye'yi (hem de Filistin-Lübnan direnişlerini destekliyor diye) yıkmak için dünyanın dört bir yanından cihatçı tetikçi devşirenler mi Filistin halkıyla dayanışma içinde olacak?

GERÇEK ANTI-SİYONİZM ANTI-EMPERYALİZMDİR!

Filistin halkıyla dayanışmak, ırkçı-siyonist İsrail'i protesto etmek önemlidir. Ancak samimi dayanışma eylemleri ile bir halkın acılarını bile siyasi hesapların parçası haline getiren riyakarlar arasında net bir ayırım yapmak da şart.

Her samimi dayanışma eyleminin önemli olduğunu vurgulamak gerekiyor. Ancak Filistin halkıyla etkili dayanışmanın yolu Ortadoğu'da emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı mücadelenin büyütülmesinden geçiyor. Unutulmalıdır ki, İsrail emperyalistler tarafından din esasına göre kurulmuş suni bir devlettir. Ortadoğu halklarını hedef alan saldırıların ayrılmaz bir parçası olduğu gibi, İsrail emperyalistlerin özel himayesine mazhar olan bir devlettir. Dolayısıyla emperyalizme karşı net bir tutum almadan anti-siyonist olma iddiası temelden yoksun kalacaktır.

Emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı mücadele sadece Filistin halkının değil, tüm bölge halklarının kurtuluş yolunun pusulasıdır aynı zamanda...

Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine...

“Tamam”ı sandık değil mücadele belirler!

Yıllardır sermayenin demir yumruğu olma görevini üstlenen Erdoğan, “Halkımız tamam derse çekiliriz” diye buyurdu. Başta burjuva muhalefet partileri ve seçmen kitlesi olmak üzere sol hareketin büyük bir kesimi ise “Tamam” diyerek, yaklaşan seçimlerde sandıkta sermayenin diktatörlüğünün engelleneceği ve durdurulacağı havasına kapılmış durumda.

Burada en büyük sorun OHAL baskısı altında umutları ve direnci kırılmış milyonların algıları ile oynanmasıdır. “Tamam” açıklamasının ardından koparılan fırtına elbette ki umudu ve direnci kırılan milyonlarda moral ve motivasyon yaratmış bulunuyor. Bu, 16 Nisan öncesi “Seni başkan yaptırmayacağız” ve yoğun bir “Hayır” çalışmasında da hissedilmiş bir tabloydu.

Ezilen kitlelerin moral, motivasyon ve umudunun yükselmesi elbette ki olumlu bir gelişmedir. Bu, bir yandan ezilen kitlelerin genelinde bir kaynaşma ve hareketliliğe doğru evrilirken, bir yandan da AKP şahsında gericiliğin kalesinde bir çöküş ve moral bozukluğuna yol açmaktadır. Ancak 7 Haziran seçimleri ve 16 Nisan referandumunda yaşanan sürecin de unutulmaması gerekir. Tek başına sandığa endekslenen bir yönelim bir çözüm değil, olamaz da. Bu özellikle cumhurbaşkanlığı seçimleri söz konusu olduğunda böyledir. AKP-MHP ittifakını durdurmak adına tek çözüm bir kez daha sandık gösterilmektedir. Ve bir kez daha kitleler özellikle işçi ve emekçiler burjuva solun, reformistlerin ve AKP karşıtlığı üzerinden kapitalist düzenin bekasını savunan muhalefetin yedeğine düşürülmek istenmektedir.

Buradan hareketle sandıktan çıkacak “Tamam” ile yeni bir başlangıç olacağı, bugün kitlelerin geneline hakim kılınmaya çalışılıyor. Yüzünü devrime dönmeye çalışan ve insanın başka bir insan tarafından sömürsüne artık yeter diyerek burjuva devlet aygıtının gerçek yüzüne karşı harekete geçme potansiyeli taşıyan kitlelerin yönü, büyük bir algı operasyonu ile bir kez daha burjuva düzen kurumlarına çevrilmeye, kitlelerde düzene dair umut yaratılmaya çalışılıyor.

Bu koşullarda burjuva düzen koruyucularının tüm manipülasyonuna karşı gerçekleri dosdoğru ve olduğu şekliyle anlatabilmek, sınıf devrimcilerinin en önemli sorumluluklarından biridir. 16 Nisan referandumunda burjuva düzen muhalefetinden farklı olarak sermayenin diktatörlüğüne de ‘Hayır’ demeye çağır-

duğumuz kitlelere, bu sefer “Düzen partilerine oy yok!”, “Düzene karşı devrim!” diyerek gideceğiz.

Komünist işçi partisinin seçimlere dair son açıklaması ne yapılması gerektiğini özlü bir şekilde dile getirmektedir: *“Seçimlerde kitlelere sonuçta sandıkta ne yapmaları gerektiğine ilişkin somut çağrı, genellikle seçim politikasının en önemli ve öncelikli yönü kabul edilir. Gerçekte bu parlamentarist bakış açısının ürünü ve ifadesi bir önyargıdır. Esas olan her zaman temel gerçekleri ve devrimci çıkış yolunu emekçi kitlelere anlatmak, onları örgütlü mücadele alanına çekmeye çalışmak, seçimlerden de tam da bu amaçla yararlanabilmektir. Ötesi güncel açıdan esasa ilişkin bir sorun değildir. Zira devrimcilere yakınlık duyan kitleler bile çoğu kere kısa dönemli kaygılar ve beklentilerin etkisi altında oylarını kullanma yoluna giderler. Dolayısıyla asıl önemli olan, seçim atmosferinden de en iyi biçimde yararlanarak, onlara anlamı ve önemini yarın çok daha iyi anlayabilecekleri gerçekleri en iyi biçimde anlatabilmektir.”**

Sınıf devrimcilerinin önünde tam da burada belirtilen çerçevede bir çalışmaya yoğunlaşmak sorumluluğu durmaktadır. Şu an “Tamam” diyerek moral üstünlük kazanan kitleler ile buluşabilme ve seçimlerin gerçek yüzünü teşhir ederek işçi ve emekçi kitlelerin devrimci bir program etrafında bütünleşmelerini sağlamalıyız. Gündelik çalışmada “Sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de hayır!” demeye imkan sunan birçok olay ile karşılaşyoruz. Önemli olan gündelik yaşamda karşılaştığımız bu olguları doğru bir dil ve tarzla ve buna uygun araçlarla işçi-emekçi kitlelere anlatmayı

başarmaktır.

Bu konuda tarihsel deneyimlere de bakarak bir hat çıkarmalıyız. 2011’de yaşanan Tunus ve Mısır deneyimleri bu açıdan oldukça anlamlı dersler içermektedir. On yıldır koyu diktatörlükler altında ezilen Tunus ve Mısır halkları ayaklanma yoluna gidip “Tamam” diyerek “diktatörlerin devrilmesini” sağladılar. Ancak bir diktatörün devrilmesi diktatörlük sisteminin değiştiği anlamına gelmemektedir.

KIBLESİ SANDIK OLANIN SONU YIKIM OLUR

Burada karşımıza bir kez daha “düzen ve devrim”, “reform ya da devrim” ikilemi çıkmaktadır. Düzen ve reform tercihi tamamen burjuva düzen aygıtlarının sil baştan yeniden kurumsallaşmasıdır. Komünist işçi partisinin seçim açıklamasında düzen cephesinin yaklaşan seçimler üzerinden bir kez daha kapitalist düzenin restorasyonu temasını öne çıkardığı belirtiliyor ve şunlar söyleniyor: *“Dinci-faşist iktidar bunu sürmekte olan baskı ve zorbalığın dozunu iyice arttırarak yapacaktır. Düzen muhalefeti ise aynı şeyi, ‘normalleşmeye geçiş’, ‘demokrasinin onarımı’, ‘adaletin yeniden tesis’ vb. aldatıcı söylemlerin gürültüsüyle örtmeye çalışarak yapacaktır.”**

Unutmayalım ki sandıktan çıkan sonuç ne olursa olsun sermayenin diktatörlüğü değişmeyecek ve insanın başka bir insan tarafından sömürsü devam edecektir. Bunun bilincinde olarak bu dönemde yapılması gereken, yarının sert mücadele günlerine daha sıkı hazırlanmaktır. Sandıkta “Tamam” hayaline kapılmaya itilen işçi ve emekçileri, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim” cephe-

sinde örgütleyebilmektir. Kaybettiğimiz demokratik hak ve özgürlüklerimizi de ancak bu sayede süreklileşen ve her geçen gün gelişen bir sınıf hareketi ve mücadelesi ile kazanabiliriz.

16 yıldır burjuva devlet aygıtının tüm kurumlarını ele geçirmiş iktidardan halkın “Tamam” demesiyle gitmesini beklemek zaten ham hayalden başka bir şey olamaz. Sessiz sedasız bir gidiş ancak emperyalist kapitalist efendilerin Tayyip Erdoğan ve şürekasını ehlileştirme çabasının bir ürünü olabilir. Ya da kitlelerin tepkisinin sosyal patlama şeklinde dışa vurumu ile gerçekleşebilir. Ancak bu ikinci varsayımın gerçekleşmesini sağlayacak bir tablo ile şu an için karşı karşıya olduğumuzu söyleyemeyiz. Yeni bir kitle hareketi seçimler sonrasında kitlelere faturası ödetilmesi planlanan ekonomik ve mali krizin basıncıyla gelişebilir. Gelecek günlerin bu açıdan fazlası ile hareketli geçeceğini bugünden kestirmek zor olmasa gerek.

Çünkü *“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de...”***

T. SİDAR

* 24 Haziran seçimleri üzerine, Mayıs 2018, www.tktp.org

** TKİP III. Kongresi Bildirisi, Kasım 2009.

OHAL koşullarında hapishaneler

Hasta tutsaklar yaşamak için açlık grevine gidiyor

OHAL sürecinde hapishanelerde artan hak ihlalleri, baskı ve işkenceye hasta tutsaklar da aynı şekilde tabi tutuluyorlar. Özellikle ağır hasta tutsaklara uygulanan basit denebilecek bir hak ihlali bile ölümcül sonuçlar doğuruyor. Bandırma Hapishanesi'nde kalp krizi geçiren Murat Saat tam donanımlı bir ambulans yerine hapishane ring aracıyla, üstelik kalp krizi geçirdikten birkaç saat sonra hastaneye götürüldü. Hastaneye Murat Saat'in cansız bedeni yetiştirildi. Nitelik olarak değil ama biçimsel olarak basit gibi görünebilecek bu hak ihlali Murat Saat'in ölümüne neden oldu.

Sadece yürek burkan bu örnek üzerinden bile söylemek gerekirse, azımsanmayacak bir çoğunluğu kanser olan hasta tutsakların aksamayan tedaviye ihtiyaçları var.

Güya hasta tutsakları iyileştirme amacıyla kurulduğu iddia edilen Menemen R Tipi Hapishanesi'nde hasta tutsaklar biçimsel olarak bile basit görülmeyecek hak ihlallerine değil, dolaysız olarak katletme amaçlı hak gasplarına uğruyor.

Menemen R Tipi Hapishanesi'nde pek çok hak gaspı var ama 4 ağır hasta tutsak en başta tedavi haklarının gaspına karşı 20 Nisan'da açlık grevine başladılar. Yaşama talebiyle başlayan açlık grevi eylemi uyarı amaçlı 5 günü hedefliyordu. Ne var ki hapishane idaresinin tutsaklara dönük saldırgan tutumu karşısında Ergin Aktaş, Yusuf Bulut, Dicle Bozan ve Exmede Xemi açlık grevi eylemine süresiz-dönüşümsüz biçimde başladılar.

Dicle Bozan Elazığ T Tipi Hapishane-

si'ne gönderildiği için, Yusuf Bulut da inancı gereği Ramazan'da oruç tutacağı için açlık grevi eylemine son verdiler. Ergin Aktaş ve Exmede Xemi açlık grevini sürdürüyorlar.

AÇLIK GREVİNDEKİ HASTA TUTSAKLARIN SAĞLIK DURUMU

Ergin Aktaş'ın iki eli bileğinden kesik. Hapishanede KOAH hastalığına yakalanan Aktaş'ın bel fitiği rahatsızlığı da bulunuyor. Adli Tıp Kurumu (ATK) tarafından 3 defa "Tek başına hapishanede kalmaz" raporu verilmesine rağmen, savcılık "Toplum güvenliği bakımından tehlike oluşturacağı" gerekçesi ile Aktaş'ın tahliye taleplerini defalarca reddettiği gibi, Aktaş, Menemen R Tipi Hapishanesi'nde tek kişilik hücrede tutuluyor.

Yusuf Bulut 68 yaşında. Hapishane şartları ve yaşından ötürü birçok hastalığı var. Çektiği sancılar üzerine en son hastaneye kaldırıldığında bağırsak kanseri teşhisi konuldu. Sağlık problemleri nedeniyle uzun süre yatağa bağlı olarak yaşamını idame ettirmeye çalışan Bu-

lut'un, ailesi Adana'da yaşadığından, sürekli bir ziyaretçisi de yok. Bu zamana kadar yaptığı sevk talepleri ise her seferinde reddedildi. Bulut kanser hastalığından kaynaklı sürekli ilaç kullanmak durumunda. Açlık grevindeyken kendisi için yaşamsal önemi olan ilaçları kullanamıyor. Yusuf Bulut talepleri kabul edildiği için değil, inancı gereği Ramazan'da oruç tutacağı için açlık grevi dışında kaldı.

Dicle Bozan Batı Kürdistanlı. 2017 yılında Dersim'de yaralı olarak yakalandıktan sonra Elazığ Hapishanesi'ne konuldu. Bir süre sonra da yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle, "Tedaviye götürüyoruz" denilerek, Menemen R Tipi Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü. Sol ayağı kesik olan Bozan'ın diğer ayağı da yaralı. Bozan'ın zedelendiği için dışarıya alınan bağırsakları iyileştiği takdirde 3 ay sonra vücuduna geri alınacağı belirtilmesine rağmen 9 aydır bu halde. Bozan banyo yaparken bile dışarıda olan bağırsaklarını poşetle sarıyor. Dicle Bozan Elazığ T Tipi Hapishanesi'ne sevk edildiği için açlık grevi eylemine son verdi.

Elmede Xemi'de Batı Kürdistanlı.

Bugün 18 yaşında olan Xemi 14 yaşında tutuklanıyor. Belden aşağısı felç olduğu için tekerlekli sandalyeye bağlı olarak yaşamını sürdürmekte. Göğüs ve sırt bölgesinden daha önce defalarca cerrahi operasyon yaşadı. Tek kişilik hücrede tutulan Xemi, günlük ihtiyaçlarını karşılamakta bile zorlanıyor. Yine mesane (idrar torbası) ve bez ihtiyacı da karşılanmamakta.

Hasta tutsakların sağlık durumuna kabaca bakıldığında bile, bir günlük açlık grevinin bile ölümcül bir risk taşıdığını söylemek için doktor olmak gerekiyor.

TUTSAKLARIN YAŞAMI DIŞARININ KENDİLERİNE DESTEĞİNE BAĞLI

Sadece Menemen R Tipi Hapishanesi'nde açlık grevine giden hasta tutsakların değil; hatta sadece ağır hasta tutsakların da değil, tutsakların tümünün yaşamı dışarıda onlara destek olan seslerin çoğalmasına bağlı.

Devrimci, ilerici, yurtsever tutsaklar sermaye devletinin dayatmalarına boyun eğmiyor. Bugün için direnişin temel biçimi bu saldırılara ve dayatmalara boyun eğmemek olarak görünüyor. Saldırıların son örneklerden biri olan askeri düzende ayakta sayım dayatmasını kabul etmeyen tutsaklar ağır fiziki işkence görüyor. Bu dayatmaya tabi tutulan ve boyun eğmeyen hasta tutsaklar da aynı fiziki işkenceyi görüyor. Tek tip elbise dayatması yürürlüğe girdiğinde fiziki işkencenin misliyle artacağını biliyoruz.

Tek tip elbise dayatması yürürlüğe girdiğinde sermaye devleti bugün hasta tutsaklar üzerinde uyguladığı, sürece yarararak katletmenin yanı sıra Ulucanlar, 19 Aralık katliamları gibi kitlesel katliamlara da girişebilir. Katliamların önüne geçmek için dışarıda set olmalıyız.

Güncel olarak Menemen R Tipi Hapishanesi'nde açlık grevine giren ağır hasta tutsakların yaşamak için yükselttiği direnişin sesini dışarıda gurleştirmeliyiz.

Tetikçilere af, HDP'ye tehdit

Dinci-faşist ittifakın ortağı MHP'nin başkanı Devlet Bahçeli, hapishanelerde "af"ı gündeme getirdi. AKP "af" gündemimizde yok dese de Bahçeli "af" konusunda ısrarlı.

Bahçeli, devrimci tutsakları, HDP'li milletvekilleri ve muhalif gazetecileri kapsayacak bir "af"ın önünü almak için

kapsamını kendilerinin belirleyeceği bir "af" çıkarılmasını isterken, en başta devletin tetikçilerinin bırakılmasını istiyor.

MHP'nin "af"ını istediği tetikçilerinden Alaattin Çakıcı ise son olarak HDP'yi tehdit etti. Kırıkkale Keskin T Tipi Hapishanesinde yatan Alaattin Çakıcı, 'basın danışmanı' Ferhat Aydoğan aracılığıyla

yaptığı açıklamada, HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli'yi bir daha kendisi ve Devlet Bahçeli hakkında açıklama yapmaması için tehdit içeren ifadeler kullandı. Çakıcı aynı zamanda, "talimat vermesi halinde koridora dahi çıkamayacağını" söyleyerek Selahattin Demirtaş'ı da tehdit etti.

Sendika bürokratlığından vekilliğe uzanan yol

R. U. Kurşun

24 Haziran seçimleri yaklaşıyor. İşçi ve emekçilerin kendilerini yönetiyormuş gibi hissetmelerinin sağlanmaya çalışıldığı, yönetimde söz hakları olduğu yanılsamasının yaratıldığı bir ortamda burjuva parlamentosunda yerini alabilmek için binlerce aday ortaya çıkıyor. Düzen partisine göre değişen aday adaylığı başlıkları bir yana, adayların birçoğunun patronlardan, tüccarlardan, sermayedarlardan ve onların tarafında saf tutanlardan oluşması mevcut sermaye düzeninde hiç de şaşırtıcı değil. Madalyonun arka yüzünde ise işçi sınıfı adına söz söyleyenlerin meclise girmek için fırsat kollamasının bir gelenek haline gelmesi gerçeği yer alıyor. Bunun son örneğini DİSK Genel Başkanlığı'ndan istifa ederek milletvekilliği adaylığına hazırlanan Kani Beko oluşturuyor.

SINIFINI BİL SAFA GEL!

Kapitalist bir düzende, sınıflı bir toplumda yaşamaktayız. Emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu, bütün siyasal gelişmelerin son tahlilde iki sınıfın karşıtlığı üzerinden anlam taşıdığı bir düzende iktidarda bulunan sermayenin kurumlarının sermayeye hizmet etmesinden daha doğal bir şey olamaz. Meclis de bunların başında gelmektedir.

Bu temel işlevinin yanı sıra meclise giren bütün milletvekilleri doğal olarak içinden geldiği toplumsal kesimlerin, sınıfın çıkarlarını savunmak için orada yer almaktadır. İşçi ve emekçilerin türlü vaatlerle kandırıldığı ve uyutulduğu bir ortamda işçi sınıfı hiçbir şekilde temsil edilmemektedir. Temsil edilmeyi geçtik, göstermelik dahi olsa düzen partileri işçileri aday dahi göstermemektedir. İşçi sınıfına "Yönetmek senin neyine!" mesajı verilmektedir.

Ancak işçilikten gelip sendika bürokrasisi içinde yer alan birçok sendika bürokrati, bürokrasinin en üst noktası olan konfederasyon başkanlığının bir adım üstü olarak milletvekilliğini görmektedir. Sendika bürokrasisi işçi sınıfını temsil etmek şöyle dursun, açıktan sınıf mücadelesinin önündeki engellerden birisine dönüşmüştür. İşçi sınıfı içinde, ellerindeki yetki, olanak ve güç ile adeta işçi sınıfının karşısında yer almaktadırlar. Açık bir sınıf tutumunun ifadesi olarak işçi sınıfının değil, burjuvazi cephesinde saf tutmaktadırlar. Dolayısıyla "Sınıfını bil, safa gel" çağrısı hiçbir şekilde onlara yapılacak bir çağrı değil, işçi sınıfına, emekçi kitlelere yapılan bir çağrıdır. Sınıfımızı bilmenin,

safları güçlendirmenin zamanı gelmiş de geçmektedir.

SÖZDE SINIFLAR ÜSTÜ SİYASET ALDATMACASI

Burjuva siyaseti, meclisin sınıflar üstü olduğunu, herkesin meclisi olduğunu iddia etmektedir. Bu aldatmaca değil de nedir? Bütün bir varlığı sermayeye hizmet etmek olan, işçi ve emekçilerde kendi kendilerini yönetiyorlarmış yanılsaması yaratmaktan öte bir anlam taşımayan meclis açıktan sermaye devletinin meclisidir. Düzen partilerinin siyasal tutumu da ne derlerse desinler açıkça sermayenin çıkarlarını ifade etmektedir.

Siyaset kurumları toplumun bilincinde öyle bir noktaya getirilmiştir ki, işçi sınıfı 4-5 yılda bir sandığa gidip kendisini kimin sömüreceğine karar vermekten öteye geçemezken, siyaseti kendi dışında algılamaktadır. Zira güya birtakım düzen politikacıları çıkıp onun adına zaten siyaset yapmaktadır. "Siyaset işçilerin işi değildir!" teranesi ile işçilerin bilinci sürekli köreltilmektedir. Böylelikle de siyasetin yaşamın her alanında karşılına çıktığını, fabrikadaki çalışma koşullarından gündelik yaşama değin her anlarını belirlediğini görmeleri engellenmektedir.

Düzen ideolojisiyle zehirlenen herhangi bir işçi sınıfı mücadelesini patronla kendi arasındaki bir tartışma olarak algıladığı yerde, büyük resimdeki sermaye düzenini haliyle görememektedir. Esasında siyasetin kendisi, hayatının ta kendisidir. Yürüttükleri veya yürütmedikleri hak alma mücadelesinden savaşa karşı tutumlarına işçiler bilseler de bilmeseler de siyasetin içindedirler. Ve maalesef ki mensubu oldukları sınıfın gerçek çıkarlarına, bir başka deyişle devrimci çizgisine genellikle uzaktırlar.

Siyasetin sınıflar üstü gösterilmesi, işçi sınıfını siyasetin dışına itmekle aynı anlama gelmektedir. İşçi sınıfının, kendisi için bir sınıf olamadığı yerde, onun adına söz söyleyenlerin arkasından sürüklenmesi çok doğaldır ancak kabul edilemezdir. İşçi sınıfı siyasal bir güç olarak sahneye çıkmadığı sürece bu aldatmaca devam edecektir.

SENDİKACILAR VE SİYASET

Anlaşılabileceği üzere tartışmamız sendikacıların siyaset yapıp yapmaması tartışması değildir elbette. İşçi sınıfının siyasal bir güç olarak sahneye çıkmasından bahsettiğimiz yerde bunun aksini savunmamız beklenemez. İşçi sınıfından kopmuş, sınıf mücadelesinin önünde bir engele dönüşmüş sendika bürokratlarının, mevcut konumlarını düzen partilerinden milletvekilliğine geçişte bir basamak olarak görüyor olması ile gerçek sınıf tutumlarını ortaya koyduğunu belirtmeye çalışıyoruz. Düzen partilerinden vekilliğe soyunan bir sendika bürokrati kuşkusuz safını bir gecede değiştirmiş değildir. Fakat bu son adımı mevcut konumuyla da zaten işçi sınıfından taraf olmadığını, vekil olduğunda yürüteceği siyasetin de işçi sınıfının siyaseti olmayacağını en açık şekilde gösterdiği için dikkate şayandır.

SENDİKACILIKTAN VEKİLLİĞE SOYUNANLAR...

Sendika koltuklarından düzen milletvekilliğine geçiş Türkiye'de bir gelenek aslında. 1966'da Türk-İş genel başkanı olan Şevket Yılmaz, '69'da Adalet Partisi'nden milletvekili oldu. '74'te sendikacılığa, TEKSİF başkanı olarak dönüş yaptı. 12 Eylül darbesinin hemen ardından '82'de yeniden Türk-İş'in başkanlık koltuğuna oturdu.

Bayram Meral de basamakları çıkar gibi Yol-İş Sendikası başkanlığından, Türk-İş genel başkanlığına oradan da 2002 yılında milletvekilliğine geçti.

Hak-İş'te de işler farklı yürümüyor. '81-'95 arası Hak-İş genel başkanlığı yapan Necati Çelik, Refah Partisi'nden milletvekili seçildi. Hatta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yaptı. 1995-2011 arası Hak-İş genel başkanı olan Salim Uslu da AKP'den milletvekili oldu.

Aynı gelenek DİSK'te de var. Abdullah Baştürk '73'te CHP'den milletvekiliyken, '77'de DİSK genel başkanı oldu. 87'de tekrardan milletvekili seçildi.

Rıdvan Budak keza, 99 yılında DİSK genel başkanlığından milletvekilliğine geçen, ardından tekrardan DİSK Tekstil'in başına geçen bir bürokrat. Geçtiğimiz yıllarda yine CHP'den milletvekili adayı olmaya çalışsa da "başaramadı,"

Süleyman Çelebi ise Temmuz 2010'da TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner ile el sıkışıp, TÜSİAD'a "kadın eli değdikten sonra" DİSK ile TÜSİAD'ın daha yakın ilişkiler içinde olduğunu belirten bir bürokrat. Zaten bu ifadelerinin üzerinden 1 yıl geçmeden Haziran 2011 seçimlerinde DİSK genel başkanlığından milletvekilliğine geçti.

Sendika bürokratlığından vekilliğe soyunanlar elbette ki sadece genel başkanlardan ibaret değildir. Şu anda 550 kişilik mecliste 20'ye yakın sendika kökenli vekilin bulunması yeterli bir fikir verecektir. Peki bu zatların, işçi ve emekçilerin haklarını savunduklarını duyan var mı? Tersine, sendika koltuklarını işgal ederlerken yaptıklarının betelerini meclis koltuklarında icra ediyorlar.

Meclise kapağı atmış sendika bürokratlarının sınıfa düşmanlıkta ne denli ileri gidebileceklerinin en çarpıcı örnek

lerinden biri 80 darbesinin ardından yaşanmıştı. Türk-İş genel sekreterliğinden Sosyal Güvenlik Bakanlığı koltuğuna geçen Sadık Şide, Mayıs 1983'te Milli Güvenlik Konseyi'nde, daha DİSK davası devam ederken, DİSK'in malvarlığına "sakatlar-korunmaya muhtaç çocuklar için kullanılmak üzere el konulması" önerisi yapıyor. Diktatör Kenan Evren şöyle yanıt veriyor: "Mahkeme kararı olmadan olmaz efendim. Çünkü, bu yeni bir düzen getirmiştir. Eğer bunlar mahkemece kapatılacaksa, Hazine'ye devredilirler." Göstermelik dahi olsa düzen kurumlarının işlediğini göstermeye çalışan diktatörü bile solda sıfır bırakmak bu olsa gerek.

Düzen partileri işçi sınıfından devşirdikleri sendika bürokratlarını vekil yaparak işçi sınıfının içinden birileri de vekil olabiliyor demektir. Ancak en sıradan bir işçi bile bunu yutmamaktadır. Zaten sendikacı olarak işçi sınıfının safında mücadele yürüten ve bundan geri durmayan birisinin düzen partileri tarafından aday gösterilmesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

"SEÇİLMEZSEM KÖYÜME DÖNECEĞİM!"

Gelelim Kani Beko'ya... Geçtiğimiz haftalarda DİSK başkanlığından istifa etti. CHP'den milletvekili adaylığına hazırlandığını açıkladı. DİSK genel başkanlığı boyunca CHP ile temaslarını sürdüren, DİSK'i CHP'nin arka bahçesine çeviren, daha öncesinde başkanlığını yaptığı Genel-İş'in mücadele ile değil, CHP ile kurduğu yakın ilişkiler ile CHP'li belediyelerde "örgütlediği" herkesin malumudur.

"Sorunların çözümü için önce halkımız, sonra partimiz görev verirse TBMM çatısı altında mücadelemi kaldığım yerden devam ettirmek istiyorum" diyen Kani Beko, milletvekili olduğunda işsizliğe ve iş cinayetlerine karşı mücadele edeceğini söylüyor. Şimdiye kadar 100 bine yakın üyesi olan bir konfederasyonun başkanlığına göre, sözlerinin hiçbir kıymeti kalmıyor. İzmir'de mitingde yuhalanmasını da bilinçli işçileri kandıramayacağını bir göstergesi kabul etmek gerekiyor.

"Seçilmezsem köyüme döneceğim!" diyen Kani Beko, "mücadeleyi" zirvede bırakma yanlısı olan bir bürokrat olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı için de en iyisi bu olacaktır herhalde. Bir bürokratin kenara çekilmesi sendikal bürokrasiye hiçbir etkide bulunmaz elbet. Ancak işçi sınıfının, sendika bürokrasisinden de meclisten de umut beklememesi gerektiğinin yeni bir örneği olacaktır.

Bir kez daha vurgulayalım ki işçi sınıfı siyasetin içindedir. Kendi sınıf siyasetini yapmadığı sürece burjuva siyasetinin etkisi altında kalmaya devam edecektir. İşçi sınıfı bir sınıf olarak sahneye çıkmadığı sürece de burjuvazinin bahçesinde işçiler adına söz söylediğini iddia edenlerden geçilmeyecektir.

"Yıpranıyoruz, hakkımızı istiyoruz"

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul şubeleri, Dünya Ebeler ve Hemşireler Haftası vesilesiyle 12 Mayıs'ta basın açıklaması yaparak ağır çalışma koşullarına ve sağlık alanında yaşanan sorunlara karşı taleplerini ortaya koydu.

Taksim'deki Tünel Meydanı'nda toplanan SES üyeleri, Galatasaray Meydanı'na yapacakları yürüyüşe polis izin vermemesi nedeniyle burada basın açıklaması yaptı.

Eylemde ilk olarak SES Eş Genel Başkanı Gönül Erden konuşma yaparak yürüyüşe izin verilmemesini kınadı, "OHAL'i devlete ilan ettik" sözlerini teşhir etti. Sağlık alanının, uygulanan politikalar sonucu sorunlar yumağına dönüştüğünü belirten Erden, SES'te örgütlenme ve mücadeleyi büyütmeye çağrısıyla konuş-

masını sonlandırdı.

"SAĞLIK PİYASALAŞTIRILDI, İŞ GÜVENCESİ KALMADI"

Açıklamayı ise SES Aksaray Şubesi Sekreteri Emine Atar okudu. Hemşirelerin ücret ve mesleki sorunlarının yanı sıra kadın olarak da sömürüldüğü belirtilen açıklamada; "Sağlıkta Dönüşüm Programı'yla sağlığın piyasalaştırıldığı, sağlık çalışanlarının iş güvencesinden yoksun, esnek ve kural dışı çalışmaya zorlandığı ve sosyal devlet anlayışının çok ötesinde bir sağlık hizmeti sunumuyla karşı karşıyayız" denildi. OHAL ve KHK'larla iş güvencesinin de ortadan kaldırıldığına dikkat çekildi.

Hemşirelerin iş tanımı dışında çalıştırıldığı ve yetersiz istihdam nedeniyle iş

yüklerinin ağır olduğu belirtildi. 400 bin hemşire istihdamına ihtiyaç olmasına karşın aktif çalışan hemşire sayısının 130 bin olduğuna dikkat çekildi.

Hemşirelerin ücretlerinin yoksulluk sınırı altında olduğuna ve performansa dayalı ek ödeme uygulamalarına değinilerek izinli ve raporlu oldukları sürelerin de döner sermaye ödemelerinden kesildiği belirtildi.

Sağlık emekçilerinin gelirlerinin tamamının temel ücret kabul edilip emekliliğe yansıtılması istendi.

Ücretsiz, nitelikli, anadilinde kreş, doğumdan önce 8 hafta, doğumdan sonra 16 hafta ücretli izin, mobbinge etkin mücadele, iş sağlığı ve güvenliği yasasının uygulanması talepleri ile açıklama sonlandırıldı.

Kamu emekçileri ihraçlara karşı direniyor

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin İstanbul ve Ankara'daki direnişleri sürüyor.

İstanbul'da Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyeleri haftanın 4 günü Kadıköy Altıyol, Kartal ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemleri gerçekleştiriyor. 12 Mayıs günü direnişlerinde 64. haftayı geride bırakan emekçiler 4. yıldönümü vesilesiyle Soma'da katledilen 301 madenciye andı. 14 Mayıs günü süren eylemlerde KHK'ların hukuksuzluğuna dikkat çekildi, 17 Temmuz 2017'de çalışmaya başladığı

iddia edilen OHAL Komisyonu'nun oyalama amaçlı olduğu belirtildi. 16 Mayıs günü süren eylemlerde İsrail'in Filistin halkına dönük katliamı kınandı ve "Emperyalizm yenilecek direnen Filistin halkı kazanacak" vurgusu yapıldı. Okunan açıklamada şunlar söylendi: "AKP sadece bizlere değil bu ülkede yoksul, emekçi bütün halka saldırıyor. Kamu emekçileri, işçiler her an işten atılma kokusuyla yaşıyor. AKP'li değilsen ya da AKP'ye muhalifsen bu ülkede bir işte bile çalışamıyorsunuz. Muhafız üniversite öğrencileri, gazeteciler, milletvekilleri, sendikacılar

tutuklanıyor"

Ankara'da 9 Kasım 2016 tarihinde Nuriye Gülmen tarafından başlatılan Yüksel direnişi ihraç edilen başka emekçiler tarafından sürdürülüyor.

Her gün saat 13.30 ve 18.00'de basın açıklaması yapmak için Konur Sokak'ta toplanan emekçilerin önünü kesen polis işkence yaparak emekçileri gözaltına alıyor. Eylemlerde "İşimizi geri istiyoruz" talebinin yanı sıra tutuklu kamu emekçilerinin ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatlarının da serbest bırakılması isteniyor.

TOMİS MYK Mayıs ayı toplantısı sonuçları:

Kurtuluş mücadelede!

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) Merkez Yürütme Kurulu Mayıs ayı toplantısını gerçekleştirmiştir. 1 Mayıs, artan işsizlik, yükselen döviz kurları ve enflasyonun işçilerin yaşamlarına olan kötü etkileri, startı verilen 'erken' seçim süreci, metal işçisinin ve sendikamızın tablosundan oluşan gündemleri ele almıştır. Ele aldığı gündemler kapsamında metal işçisinin ve işçi sınıfının alması gereken tutumlar ve sendikamıza düşen görev, sorumluluklar tartışılmıştır.

- MYK'mız öncelikli olarak tüm dünyada ve ülkemizde coşku ile kutlanan, birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ların tablosunu ele almıştır. 1 Mayıs her yıl olduğu gibi bu yıl da işçi sınıfının ve toplumun ezilen kesimlerinin bir araya gelerek taleplerini haykırdığı miting, eylem ve etkinliklere konu oldu. Fakat tüm kitleselliğine rağmen 1 Mayıs, yine işçi sınıfının inisiyatifinde değil sendika bürokratlarının şovları ve işçi sınıfının acil taleplerinden uzak bir içerikte gerçekleşti.

Türk-İş, Memur Sen ve Hak-İş gibi direkt işçi düşmanı konfederasyonlar, işçi sınıfının gündemlerinden uzak bir içerikte ve düzenin işçileri uyuşturmak için ileri sürdüğü argümanlarla 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak gayretinde bulundular. Bu konfederasyonların dışında kalan DİSK, KESK, TMMOB, TTB birlikteliği ise her ne kadar içerikte emperyalist savaş, OHAL-KHK düzeni, grev yasakları, yolsuzluk, yoksulluk gibi işçi sınıfı ve toplumu hedef alan saldırıları gündeme getirse de içeriğin tümünü açıklanan erken seçim eksenine indirgemişlerdir. Başta işçi sınıfını ve toplumun ezilen kesimlerini saldırılar karşısında planlı-hedefli bir mücadele yerine sandıklara yöneltmişlerdir.

Metal işçilerinin büyük bir kesimi sendikasız olduğu için 1 Mayıs'tan uzak dururken, Türk Metal ve Çelik-İş üyesi işçiler, yönetimlerinin işçileri 1 Mayıs'a katmak gibi bir perspektifi olmadığı için alanlarda yerlerini almamışlardır. Birleşik Metal-İş yönetimi ise 1 Mayıs'ı bir şova dönüştürdü. Yıllardır Taksim iradesinin dışında yer alan, Taksim iradesini yok sayan, işçileri yarı yollardan evine gönderen Birleşik Metal-İş bu yıl da ayınısını yapmıştır. Göstermelik ve altı boş bir iddia ile Taksim'e gideceğini ifade etmesine rağmen Saraçhane'de toplumdandan ve sınıfın diğer kesimlerinden uzakta yalıtılmış şekilde kutlamışlardır.

Sendikamız ise 1 Mayıs öncesinde ve

1 Mayıs gününde bulunduğu alanlarda işçi sınıfının yaşadığı sorunlardan kurtuluşunun birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele hattından geçtiğini vurgulama amacı gütmüştür. 1 Mayıs'ı TOMİS üyesi işçilerin, toplumun ve işçi sınıfının çeşitli kesimleri ile kaynaşmasının bir vesilesi olarak ele almış, bu bilinçle tüm üyelerimizi katmak için aktif bir çaba sergilemiştir. 1 Mayıs'lardan aldığımız güç ve bilinç yolumuza ışık olacaktır.

-MESS Grup TİS sürecinde üyelerimizin ve sözleşmeye imza atan sendikalara üye olmayan metal işçilerinin fark hakları gasp edilmiştir. Sözleşmeye anayasasının eşitlik ilkesine aykırı olarak konulan bir madde ile durum meşrulaştırılmak, metal işçisine korku salınmak istenmektedir. Fakat biz TOMİS olarak bu haksuzluğun peşini bırakmayacağız. Gasp edilen farkların geri alınması için hukuk komisyonumuzun çalışmaları sürüyor. Ayrıca sözleşmeye konulan anayasaya aykırı madde için de çalışmalarımızı başlatmış bulunuyor. Yıllardır yalan, dolan ve üç kağıtçılıkla metal işçisini kandırarak köleliğe mahkum etmek isteyenlerin işlerinin artık eskisi gibi kolay olmayacağını MYK olarak bildiriyoruz. Sözleşme zamanı "ben imzaladım" diye birbiri ile yarışanların ne kadar eşitlikçi, ne kadar

demokrasiden yana oldukları bu vesile ile bir kez daha ispatlanmıştır.

-MYK'mızın temel gündemlerinden biri de sendikamız tablosu olmuştur. Sendikamızın yerel ve genel durumu gözden geçirilmiştir. Yaşanan sorun alanları tespit edilmiş ve çözüm yolları belirlenmiştir. Fabrika çalışmaları ve eğitimlerin gidişatları ele alınmış, sendikamızın örgütlenme alanları ve tarzları irdelenmiştir. Sendikamızın örgütlenmede yaşadığı zorluklar tartışılmıştır. MYK'mız düzenli ve ısrarlı bir çalışma hattı oluşturmanın önemine vurgu yaparak üyelerimizi hedeflediğimiz bu çalışma hattının başarıya ulaşması için daha fazla çaba göstermeye çağırıyoruz.

-Bilindiği gibi Türkiye baskınla gelen bir erken seçim sürecine girmiştir. Ve tüm toplum bu gündem etrafında kutuplaşmıştır. Türkiye'yi erken seçim sürecine götüren nedenler çok yönlüdür. Ekonomi yıllardır süregelen bir krizin içindedir. İşsizlik artıyor, geçimsizlik derinleşiyor. Dış politika ve iç politikalarda tam bir açmaz hakim. AKP, yoksullaşan kitlelerden desteğinin zamanla daha fazla azalacağından süreci uzatmadan seçimden gelecek bir başarı ile kendi geleceklerini garanti altında almanın planlarını yapmaktadır.

Muhallif cephede ise ilkesiz birlikler, ham hayaller ve sadece Erdoğan'ın

gitmesine endekslı bir politika topluma pompalanmaktadır. Çözüm için sadece seçim gösterilmektedir. İşçi sınıfının ve toplumun tüm dertlerinin, sorunlarının üstü bu gündemle örtülmüştür. MYK olarak işçi sınıfını ve toplumu uyarıyoruz. Yıllardır yapılan seçimler, sıralanan vaatlerin hiçbirisi bu toplumun emekçilerine derman olmamıştır. Bundan sonra da olmayacaktır. Ki tablo geçmiş dönemlerden daha ağırdır. İşçi sınıfının kurtuluşu ancak birlikte hareket etmekten, dışı mücadele etmekten geçmektedir. Tarih bize hep bunu gösterdi. İşçi sınıfını ve emekçileri seçim vaatlerine kanmaya haklarımız için mücadeleye davet ediyoruz.

MYK olarak iş cinayetlerine kurban giden işçi kardeşlerimizin ailelerine baş sağlığı dilerken 4 yıl önce katledilen en az 301 Somalı maden işçisi kardeşimizi unutmduğumuzun, unutturmayacağımızın altını çiziyoruz.

Son olarak Kudüs'ü başkent ilan eden siyonist-emperyalist kuşatmaya karşı yediden-yetmişe direnen Filistinli direnişçileri selamlıyoruz.

TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI (TOMİS) MERKEZ YÖNETİM KURULU

15 Mayıs 2018

Seçim çare olmaz, bu düzen dikiş tutmaz...

Örgütlen, mücadele et!

Zengin ile yoksul arasındaki uçurum büyüdükçe büyüdü. Biz bu düzenin cezasını çektik, onlar sefasını sürdürdü. İçeride biz işçilerin birliğini parçalayan sahte kutuplaşmalar arttı. Dışarıda emperyalistler ve işbirlikçileri kendi çıkarları için birleşti.

ŞİMDİYE ÖNÜMÜZE YENİDEN SEÇİM SANDIKLARI KONULACAK.

Bizlere seçme hakkından bahsedenlere sormalıyız: Özgürce seçme hakkımızı kullanıp "grev" dediğimizde "OHAL var, yasak" diyerek neden işçi iradesini yok saydınız?

Bireysel Emeklilik Sistemi neden zorunlu hale geldi? Neden patronların kazancını korumak için zorunlu arabuluculuk yasasını bize danışmadan hazırladınız? Neden kiralık işçi bürolarını biz onaylamadan yasallaştırdınız? Neden bizden kesilenlerle biriken devlet bütçesini bize sormadan patronlara sonuna kadar açtınız? Neden bize sormadan haklarımızı koruyan yasaları değiştirdiniz? Neden sendikalı olma hakkımızı

kullandığımızda bizi işten atmakla tehdit edip, işten attınız? Bize sormadan açlık sınırının altında asgari ücreti reva gördünüz ama aldığınız vekil maaşlarını kendiniz belirlediniz.

Ne zaman kendi geleceğimiz için hakkımızı istesek, sesimizi çıkarsak devlet sopasını salladınız. "Yasak" diyen kanunlarla susturdunuz. Bize tanıdığınız tek özgürlük, sömürülme özgürlüğü oldu. Üç kuruşluk önlemler alınmadığı için iş cinayetlerinde öldük, yine bizi suçladınız.

SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYAYI BİZ DOKUYACAĞIZ!

Biz işçi sınıfına mensubuz, siz sermaye sınıfına. Biz emeği, geleceği çalınlarız. Siz zevküsefa içinde yaşayanlarız. Bizim soframız kardeşlik kokar, sizinki düşmanlık. Bizim hamurumuz alınteri ile yoğruludur, sizinki paranın kırı ile. Bizim kumaşımızda hakça bölüşmek vardır, sizinkinde bencillik. Biz işçiyiz, üretenez. Sizlerse ne kadar birbirinizle kavgalı görünseniz de, esasta bizim karşımızda tek bir kapitalist sınıfsınız. Ürettiğimiz tüm

zenginlikleri yağmalarsınız.

Sömürü çarklarının işçileri ezdiği bu haksız düzende ne seçimler yaşanmış ama dün de bugün de biz işçi ve emekçiler için hiçbir şey değişmemiştir. Bu yüzden seçim sandıkları bizim köleliğimizi ortadan kaldırmayacaktır. Ama bizim grev sandıklarımız insanca yaşayıp insanca çalışacağımız koşulları yaratacaktır. Nasırlı ellerimizle kavrayıp indirdiğimiz şalterler aydınlık geleceğe ışık tutacaktır.

Gerçek ittifak; sermaye sınıfının çıkarlarını savunan her türden düzen partisinin bir araya geldiği "seçimlik" ittifaklar değildir. Asıl ittifak; tüm sömürücüleri bir tarafa iterek, milliyet, mezhep, inanç ayrımı yapmadan, tüm bunları bir zenginlik sayarak, sermaye sınıfına karşı yapacağımız işçi sınıfı ittifakıdır.

Unutma! Seçim çare olmaz. Çünkü bu düzen dikiş tutmaz! Sömürsüz bir dünyayı ise ancak biz dokuyabiliriz!

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI (DEV TEKSTİL) MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

DEV TEKSTİL'den 4. yılında Soma Katliamı eylemi

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), 13 Mayıs'ta Esenyurt'ta yaptığı basın açıklamasıyla Soma Katliamı'nın unutulmadığını ve hesabının işçi ve emekçiler tarafından sorulacağını ifade etti.

Eyleme sendikanın Esenyurt Esencan Hastanesi karşısında bulunan binası önünden başlandı. "Kaza da, kader de değil... Soma Katliamı'nı unutmamak. İş cinayetlerine son!" şiarlı ozalit açılarak sloganlarla Esenyurt Meydan'a yürüyüş

gerçekleştirilerek meydana basın açıklaması yapıldı. Soma Katliamı'nın dördüncü yılı olduğu hatırlatılan açıklamada, iş cinayetlerinin sürdüğü, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almakla sorumlu olanların bu cinayetlere önlem almak yerine çeşitli gerekçeler ürettikleri belirtildi. Türkiye'nin iş cinayeti istatistikleri hatırlatılan açıklamada, işçilerin yalnızca iş cinayetlerinde yaşamını yitirmediği ya da sakat kalmadığı belirtilerek, meslek hastalıkları sorununa da dikkat çekildi.

Açıklamada iş cinayetleri ve meslek hastalıklarıyla ilgili somut olgularla fabrikalardan yansıyanlar aktararak iş cinayetlerinin son bulması için mücadele çağrısı yapıldı.

Meydanda bulunan işçi ve emekçiler de eyleme katılarak ve sloganlara eşlik ederek ilgisini gösterdi. Eylem alkışlarla karşılandı.

Açıklamadan sonra tekrar sendika binasına kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirildi.

"Taşeronlaştırma ölüm getirir"

Resmi rakamlara göre 301 madencinin yaşamını yitirdiği Soma Katliamı'nın 4. yıldönümü vesilesiyle yapılan açıklamalarla taşeron düzeninin ölüm getirdiği vurgulandı.

İSTANBUL

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB İstanbul örgütlülükleri Taksim'deki Tünel Meydanı'nda toplanarak basın açıklaması yaptı.

Türkiye'nin iş cinayetlerinde dünyada 3., Avrupa'da 1. olması hatırlatıldı. Türkiye'deki iş cinayetlerinin nedeninin güvencesiz çalışma ve sendikalaştırma olduğu ifade edildi.

Geçtiğimiz yıllarda Zonguldak'ta katledilen işçiler için sermaye devleti şefleri tarafından "Güzel öldüler" dendiği hatırlatılarak "Maden patronları kazanıyor, işçiler bunun bedelini ödüyor. Tek adam sisteminde taşeron cumhuriyeti daha fazla tahkim edilmeye çalışılıyor" dendi. Başka katliamlar yaşanmaması için sorumluların cezalandırılması gerektiği söylenerek katliamın ardından Başbakanlık Müşaviri Yusuf Yerke'lin madenciye tekmelemesi hatırlatıldı.

Konuşmaların ardından 4 kurum adına ortak açıklamayı Cevahir Efe Akçelik okudu. Rekabet, kâr hırsı ve ucuz üretim için işçi ve emekçilerin vahşi koşullarda çalıştırılmaya devam ettiği belirtilen açıklamada güvencesiz ve kuralsız çalışma koşullarının işçileri açlık ile ölüm arasında bıraktığı belirtilerek "Bu sistem, hak ihlallerinden, uzun zamana yayılan ve sonuçsuz kalan hukuki süreçlerden, kamu denetiminin önemsenmemesinden, yasaların duruma göre değiştirilmesinden, demokratik sendikalaşma hakkının engellenmesinden, emekçilerin güvencesiz bırakılmasından beslenmektedir" denildi.

ANKARA

TMMOB tarafından Mülkiyeliler Birliği'nde yapılan basın toplantısında OHAL sürecinde geçmiş zamanlardan daha fazla iş cinayetlerine kurban verildiğine vurgu yapılarak "İşverenler, siyasiler ve çıkar ortakları tarafından fiilen kurulmuş olan bu sistem kiralık işçilikle, esnek çalıştırmayla, ödünç işçilik ile daha da güvencesiz hale getirilmiştir. Artan çalışma saatleri, göz dikilen kıdem tazminatlarıyla güvencesizlik ve ucuza çalıştırma, katliamlara vardırılmıştır" denildi.

Burjuva parla burjuva düzen a

TKİP Merkezi Yayın Organı EKİM'in 2007 yılı Haziran ayında yayınlanan 247. sayısının "Seçimler, sol hareket ve devrimci sınıf çizgisi" başlıklı baş yazısının güncelliğini koruyan temel-ilkesel bölümlerini, 24 Haziran 2018 tarihinde yapılacak olan erken seçim vesilesiyle okurlarımızla paylaşıyoruz.

Konuya burjuva parlamentosu ve onun oluşumunun temel aracı olarak genel oyun ele alınışından başlıyoruz.

Burjuva parlamentosu, özellikle demokratik biçim ya da görüntü içindeki hallerde, burjuva devlet ve yönetim aygıtının temel kurumlarından biri olarak görünür ve genel oy yoluyla "halkın iradesi"nin somutlanıp temsil edildiği kurum olarak sunulur. Görünüşe göre burjuva düzeninin yasama (ve parlamentoya dayanan ve güya onun tarafından da denetlenen hükümet yoluyla da yürütme) kapsamındaki işler buradan, "halkın seçilmiş temsilcileri" eliyle yürütülür. Burjuva parlamentosu, onun düzenin işleyişi içindeki yeri ve işlevi sıradan kitlelere böyle sunulur; kitlelerin bilincinde "millet iradesinin temsili"ne dayalı parlamentar yanılısamalar bu yolla oluşturulur ve zaman içinde kökleştirilir.

Oysa der Lenin, Devlet ve İhtilal'de, Marks ve Engels'in devlet ve burjuva parlamentarizmine ilişkin düşüncelerini çözümlerken ve bu çözümlerini o günün burjuva dünyasının verileri ve Rusya'daki devrimin deneyimleriyle de birleştirirken, "Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlamentar ülkeyi düşününüz; asıl işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz."

Demek ki sadece Türkiye gibi gerçek bir burjuva demokrasisi uygulamasını hiçbir zaman yaşamamış ve bu nedenle de parlamentar kurumların en güdük, sınırlı ve sakatlanmış biçimiyle varolduğu ülkelerde değil, fakat bir kısmı büyük burjuva devrimlerini yaşamış en demokratik cumhuriyetlerde bile parlamento, genel oyla ortaya çıkan "millet iradesi"ne dayalı olarak devlet işlerinin yürütüldüğü temel yönetim aygıtı değil, fakat yalnız-

ca bu yolla, bu türden bir yanılısamayla sıradan kitleleri aldatmanın bir aracıdır. Devlet aygıtının ve yönetim işlerinin temeli her yerde militarist kurumlar ve bürokrasidir ve "devlet işleri" her yerde, en demokratik cumhuriyetlerde bile, bu kurumlar üzerinden yürür, yürütülür.

İkinci temel konu, parlamentar oluşumunun temel aracı olarak genel oyun anlamı ve işlevidir. Burjuva devletinin bürokratik ve militarist niteliğinin hiç değilse o dönemin önde gelen bir kısım ülkesinde henüz çağdaş dönemdeki denli kökleşmediği bir evrede yaşayan Marks ve Engels, burjuva düzen altında genel oyun anlamı ve işlevi konusunda her türden oportünist yanılısamayı ilelebet yıkacak denli açık ve kesin konuşmuşlardır. Marks, Paris Komünü üzerine ünlü çözümlerinde, burjuva düzen altında genel oy hakkının temel işlevinin, "her üç ya da altı yılda bir, parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi üyesinin 'temsil edeceği'ni ve ayaklar altına alacağını kararlaştırmak"tan ibaret olduğunu söyler (Fransa'da İç Savaş). Aynı konuda Engels ise, devletin kökeni üzerine temel eserinde şunları söyler: "... Öyleyse, genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz ve hiçbir zaman da olmayacak-

tır" (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni).

Burjuva düzen altında genel oy hakkına dayalı seçimlere ve burjuva temsili kurumlara ilişkin bu marksist bilimsel yaklaşımların ışığında dönüp 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri reformist solda yaşananlara bakınız. Muhtemel bir seçim başarısı üzerine kurulan hayaller, bu başarıya atfedilen anlamlar üzerine düşününüz, bu size 12 Eylül'ün bugün artık tasfiyeci bir tortuya dönüşmüş ürünü olarak reformist soldaki ideolojik çöküşün ve çürümenin boyutlarını verecektir.

3 Kasım 2002 seçimlerinde "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"nda birleşen bu tasfiyeci yığın, burjuva siyasal arena-da oluşmuş boşluğun solu "iktidara" çağırıldığını, en azından ona hükümet ortağı olma şansı tanıdığını söyleyebilmiş, parlamentar hayallerle herkesten daha fazla sersemlemiş durumdaki EMEP temsilcileri işi "iktidara yürüyoruz!" söylemine vardırılabilmişlerdi. 28 Mart (2004) yerel seçimlerinde ise, eski bir IMF memuru ve özel savaş suçlusunu Karayalçın liderliğindeki "Demokratik Güçbirliği"nde bir araya gelen aynı reformist blok, bu kez İngiliz fabianlarından miras "belediye sosyalizmi" hayalleriyle ortaya çıkmış, işi aşırılığa vardiymayı bir kez daha kimseye bırakmayan aynı EMEP yöneticileri, bu

kez "yerel iktidarlaşma" ve bunu da ilk genel seçimlerde gündeme gelebilecek bir "genel iktidarlaşma"ya basamak yapma söylemlerini kullanabilmişlerdir. (...)

SEÇİMLER VE PARLAMENTODAN DEVİRİMCİ AMAÇLARLA YARARLANMAK...

Burjuva düzen altında seçimlerin ve burjuva temsili kurumların ele alınışına ilişkin temel marksist ilke ve yaklaşımların ortaya konulmasına, seçimlerden ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlarla yararlanma sorunuyla devam etmek istiyoruz.

Bu üçüncü temel noktanın kendine özgü önemi, devrimle her türlü bağına çoktan kesmiş bulunan reformist solun gelinen yerde burjuva parlamentarizmine nasıl adapte olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koymasına kadar, hâlâ da devrimcilikte ısrar eden bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlar şahsında tersinden kendini gösteren, belki daha masum fakat aynı ölçüde tutarsız ve devrim davası için zararlı tutumuna da ışık tutmasıdır. Bir başka ifadeyle, söz konusu olan seçimlere ve genel olarak burjuva temsili kurumlara yaklaşım olunca, ortadaki sorun, geleneksel solun reformist kesim-

Parlamentosu ve Altında genel oy

leriyle ve son yıllarda onların kuyruğundan ayrılmamayı bir kimlik ve çizgi haline getirmiş (böylece devrimcilikleri de giderek tartışılabilir hale gelmiş) bulunan bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat kesimlerle sınırlı kalmamaktadır. Gelecekte solun bugün hâlâ devrimcilikte ısrar eden kesimlerinde yaşanan, kendini düne kadar boykotçuluk olarak gösteren ve artık müzmin bir boykotçulukla da mazur gösterilemeyen, işin aslında seçimler gibi önemli bir siyasal evreyi elleri böğründe geçirmekten başka pratik bir anlamı ve sonucu da olmayan politikasızlık ve edilgenlik de, sorunun öteki yüzünü oluşturmaktadır.

Konuya ilişkin en özlü düşünce, Lenin tarafından, Marksizmin temel önemde taktik ilkeleri ve Rusya'daki devrimin deneyimleri üzerinden "sol" komünistlerle tartışma içinde, şu şekilde dile getirilmiştir: *"Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, özellikle hala papaz takımının aldattığı ve kır koşullarının aptallaştırdığı işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka bir şey değilsiniz."* ("Sol" Komünizm...)

Bu ortaya koyuş, her türlü kaçamağı ortadan kaldıracak açıklıkta, yalınlıkta ve kesinliktedir. Lenin buna rağmen hiçbir açık kapı bırakmamak için, Rusya örneğini verir, Rusya'ya ilişkin devrimci deneyime önemle dikkat çeker. Bolşeviklerin en ağır gerici koşullarında bile seçimlerden ve çarlık duması kürsüsünden devrimci amaçlar için, yığınların devrimci bilincini ve örgütlenmesini devrimci iktidar hedefi doğrultusunda geliştirmek için nasıl yararlanmayı başardıklarını örnekleyerek vurgular. O çarlık duması ki, en kaba ve akıl almaz biçimde kısıtlanmış ve sınırlanmış bir güdümlü burjuva parlamentosu örneği idi. Öylesine ki, дума seçimleri tek dereceli genel ve eşit oya bile dayanmıyordu; bir büyük toprak ağasının oyu 3 şehir burjuvasının, 15 köylünün ve 45 işçinin oyuna eşitti.

Bütün bunlar yeterince açıktır ve kuşkusuz herkesçe de iyi kötü bilinmektedir. Fakat buna rağmen bugünün devrimci grupları büyük bir bölümüyle, her seçim döneminde olduğu gibi bugün seçim

döneminde de elleri böğründe olayları izlemek yolunu tutuyorlar. Düne kadar bunun gerekçesi boykot taktiği idi ve bu sözde taktik 12 Eylül öncesinin yeni döneme sorgulanmamış olarak aktarılan bir kötü mirasıydı. Fakat bugün sürmekte olan apolitizm artık boykot adına bile savunulamıyor, siyasal yaşamın yoğunlaştığı, kitlelerin siyasal parti ve güçlerin temel sorunlara ilişkin görüş ve politikalarına ilgisinin olağan dönemlere göre nispeten arttığı bir dönemi kelimenin en tam anlamıyla bir politik edilgenlik içinde geçirmektedirler. Devrimi, devrimciliği temsil ettiklerini iddia ettikleri halde bu önemli evrede meydanı devrime en büyük zararı veren reformist-tasfiyeciler sola bırakmaktadır.

Lenin, birçok yerde ve tüm Rusya devrim deneyiminin genelleştirilmiş sonuçlarını da içeren yukarıda andığımız eserinde, boykotun ancak geniş emekçi yığınların devrimci atılımı ile, bu atılımın bir devrime doğru tırmandığı bir gelişme durumu ile birlikte bir anlamı olabileceğini açıklıkla vurgulamıştır. 1905'te büyük bir fırtına halinde yükselmekte olan devrim dalgasının önünü kesmek için çarlık tarafından gündeme getirilen Buligin Duması'nı boykot sorununu ortaya koyarken, "Aktif boykot... açık, kesin ve dolaysız bir slogan olmadan düşünülemez. Bu slogan silahlı ayaklanma sloganı olabilir" demiştir. Bu sözler, boykot

taktiği ile yükselen devrim ve yığınların iktidarı ele geçirmeye yönelik devrimci atılımı arasındaki kopmaz bağı ortaya koymaktadır ve boykot üzerine her türden keskinliği ölçüsünde içi boş "sol" generalizme kapıyı kapatmaktadır.

Lenin, aynı konuyla ilgili olarak, daha sonraki yıllarda aynı tarihi evre üzerinden tasfiyecilerle tartışırken de şunları söylemektedir: *"Boykot sorununun gerçek tarihsel özü şuydu: 'Devrimci dalga'nın yükselmesine yardım edilmeli ve bu dalga çarlığı devirmeye mi yöneltilmeliydi, yoksa çarlığın, danışma duması oyunuyla, yığınların dikkatini başka yöne çevirmesine izin mi verilmeliydi?'"* 1905'teki bu deneyimi "Sol" Komünizm'de yeniden irdeleyen Lenin, bu boykot kararının "yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü objektif durumun doğru olarak hesap edilmiş olmasından ötürü verildi"ğinin altını çizmektedir.

(...)

DEVRİMCİ MARKSİZM VE LİBERAL OPORTÜNİZM ARASINDAKİ UÇURUM

Nihayet en can alıcı noktaya, devrimci Marksizm ile burjuva parlamenter hayallerle sersemlemiş her türden tasfiyeci oportünizm arasında tam bir uçurum demek olan temel ayırım noktasına geliyoruz. Seçimlerden ve parlamentodan

devrimci amaçlarla yararlanmak ne anlama gelir? Bunun somut anlamı ve içeriği nedir, olmazsa olmaz gerekleri nelerdir?

Önce bir kez daha Lenin'e başvuruyoruz:

"(...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır." (Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)

"(...) 'Seçim için' bildirge değil, ama devrimci sosyal-demokrat bildirgeyi uygulamak için seçimler! – İşçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-demokrat İşçi Partisinin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, (...), hareketin tüm sorunlarına tam yanıt veren, uzun sürmüş devrimci uyardırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir..." (Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

Demek ki devrimci bir sınıf partisi için seçimler, amacı kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini devrim hedefi doğrultusunda geliştirmek olan olağan devrimci çalışmanın, bu özel politizasyon dönemi

minden de en etkin bir biçimde yararlanarak sürdürülmesi için bir özel fırsattan öte bir şey değildir. (TKİP bu devrimci marksist yaklaşımı her seçim döneminde özellikle öne çıkarmakta, altını çizmekte ve tasfiyeci oportünizmin ideolojik teşhiri eşliğinde kararlılıkla savunmakta ve son derece sınırlı olanaklarını en etkin bir biçimde kullanarak pratikte uygulamaktadır). Her seçim döneminde tüm tartışmayı ve pazarlıkları parlamentoya nasıl ve kaç kişi sokarız eksenine kilitleyen tasfiyeci oportünizmin görmezlikten geldiği, onların kuyruğunda politika yapmayı çizgi haline getiren ve giderek onlara daha çok benzeyen sözde devrimcilerin anlamadığı ya da anlamazlıktan geldiği de budur. Bu devrimci amaç bir an ve bir nebze olsun hiçbir koltuk kaygısına feda edilemez. Ancak bu devrimci çizgide ve amaç doğrultusunda sürdürülen çalışma sonuçta kitlelerin oy desteği ile ortaya 'koltuk' imkanı çıkarırsa, bundan, yani parlamento kürsüsünden de yine tümüyle aynı devrimci amaçlar doğrultusunda, yani "proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için", yararlanma yoluna gidilir. Bunun ötesindeki her türlü düşünce, kaygı, hesap ve pratik, en kaba ve iflah olmaz bir oportünizmin bir ifadesidir ve burjuva parlamentoculuğunun şu veya bu biçiminin bir yansımasından başka bir şey değildir.

Fakat dönüp 3 Kasım 2002 seçimleri ve bugünkü seçimler üzerinden sol alternatif adı altında toplaşan tasfiyeci gruplar yığınının bakınız, bu devrimci amacın zerresini göremezsiniz. Onlarda tüm hesap ve kaygılar koltuk hesabına, ne edip edip parlamentoya girmeye dayalıdır. Pazarlıklar buna göre yapılır, ittifaklar buna göre kurulur ya da son anda bu nedenle bozulur.

Pazarlıklarını buna göre yapanlar, bu kaygı ve hesabı seçim politikasının eksenine oturtanlar, doğal olarak, "proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak", seçimleri vesile ederek devrimci programın temel esaslarını ve stratejik amaçlarını içeren

bir platform ortaya koymak türünden, koltuk hesabına dayalı birlik için yalnızca sıkıntı konusu olacak sorunları bir yana bırakırlar. Böyleleri için "IMF ve patronlara karşı emekçinin yanında yer almaya" maddesiyle başlayıp "Çevresel yıkıma karşı durmaya" maddesiyle biten bulanık, muğlak, hiçbir açık devrimci tanım ve anlam içermeyen, sıradan bir sosyal-demokratın altına rahatlıkla imzasını atabileceği 9-10 maddelik bir sosyal-demokrat "platform" koyup isteyeninin istediği gibi yorumlasına bırakmak fazlasıyla yeterlidir. Böyleleri için önemli olan, seçimlerde koltuk elde etmeyi kolaylaştıracak tarzda en çok sayıda parti, grup, çevre ve kişiyi uzlaştırabilmektir. Bu ise, olanaklıysa ortaya hiçbir platform koymamayı, ama eğer bu kadarı çok biçimsiz kaçıyor ve ortaya konulan sözde "sol alternatifi" gülünç duruma düşürüyorsa, bu durumda temel sorunları, örneğin devleti, devrimi, iktidarı, kapitalist mülkiyeti, her biçimiyle emperyalist egemenliği, hele hele de sosyalizmi, bir yana bırakarak, daha tali bazı siyasal-sosyal sorunlar üzerinden ve her isteyeninin istediği yere çekebileceği muğlaklıkta bir "birleştirici" platformla yetinmeyi gerektirir. Nitekim halihazırda yapılmakta olan da budur. (...)

Peki bütün bunlar ne için? Elbette parlamentoya bir sol grup sokabilmeyi güvenceye alabilmek için! İyi ama marksist ilkelere ve devrim davasına bağlı her gerçek devrimcinin anında parlamenter avanıklık olarak teşhis edip mahkum edeceği görüş, tutum ve kaygı bundan başka nedir ki? Bunu EMEP payına, ÖDP payına, SDP payına, siyasal yaşamda bir sıfır olan bazı ne olduğu belirsiz şekilsiz çevreler payına, yani 12 Eylül'ün geride bıraktığı tasfiyeci liberal tortu payına anlamak mümkün. Peki kendilerine hâlâ da devrimci diyenler, herşeye rağmen şimdilik hâlâ böyle de görülebilenler payına ne demeli? Seçimler ve burjuva temsili kurumlar karşısındaki konum ve tutumun kimin gerçekte ne olduğunun şaşmaz bir ölçütü olduğunu daha baştan önemle vurgulamış bulunuyoruz ve

şimdilik bunu burada bir kez daha yinelemekle yetiniyoruz.

SOLDA PARLAMENTARİZMİN ÖTEKİ YÜZÜ: İFLAH OLMAZ KUYRUKÇULUK

Bütün bunlarda kuşkusuz bir yenilik yok. 3 Kasım 2002 seçimlerinden, yani soldaki tasfiyeci yıkım ve sürüklenmenin bir kısım devrimci çevreyi de içine alarak parlamentarizme evrildiği andan itibaren durum bütünüyle budur ve dahası, her yeni seçim bir öncekinden daha geri bir noktaya sürüklenmek anlamına gelmektedir.

Fakat burada özellikle eklenmesi gereken bir başka temel önemde nokta var. Bu üç dönemin tüm bu tasfiyeci sol gruplar yığını payına ortak keseni, düzen içi bir çizgiye kaydığını yüreklilikle ortaya koyan ve düzenle barışıp bütünleşmeyi temel kaygı haline getirmiş bulunan Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmektir. Hatırlanacağı gibi, 3 Kasım 2003 seçimlerindeki "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku", gerçekte tümüyle Kürt hareketi ekseninde ve DEHAP çatısı altında bir araya gelmekti. 28 Mart'ta "yerel iktidarlaşma" hedefiyle Karayalçın liderliğinde kurulan "Demokratik Güçbirliği", yine tümüyle liberal Kürt hareketinin bir politik tercihi idi ve solun kuyrukçu kesimi bu tercihe el mahkum boyun eğmişti. Şimdi "3. Cephe" diye sunulan "bağımsız adaylar bloku" da Kürt hareketinin önüne örülen utanç verici seçim barajlarını aşmak üzere zorunlu olarak gündeme getirdiği bağımsız adaylar politikasına bir uyum çabasından başka bir şey değildir. Ve çok geçmeden hep birlikte göreceğimiz gibi, Kürt hareketinin kendi başına hareket etmesi durumunda bu "3. Cephe" tümüyle boşlukta kalıp çökecek, daha seçimler bitmeden de unutulup gidecektir.

Dolayısıyla olup bitenler, büyük bir bölümüyle 12 Eylül yenilgisi ile başlayan sürecin tasfiyeci liberal bir ürünü olan bugünkü reformist sol grup ve çevreler yığınının bağımsız varlık iddialarını tümüyle yitirdiklerini göstermektedir. Onlar çoktandır burjuva politikasının yarat-

tığı boşluklarda kendilerine yeni yaşam alanları aramakta ve bunu da parlamenter yaşama katılabilmekte görmektedirler. Düzen solunun sol söylemle biçimsel bağıni kesebilecek denli gericileşmesi, onları bu konuda ayrıca cesaretlendirip heveslendirmektedir. Fakat bunu bile kendi bağımsız konumlarıyla yapabilecek bir güç ve iradede tümüyle yoksun olduklarını yılların olayları göstermektedir. Kürt hareketi neyi tercih ediyorsa onun ardından sürüklenmek tam da bundan dolayıdır. Ne de olsa "iyi bir planla" meclise "50'den fazla" sol parlamenter sokmak heves ve hayalleri de gerçekte tümüyle Kürt halkının oyları üzerinden yapılan hesaplara dayalıdır.

TKİP: BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF ÇİZGİSİ!..

(...) Partimiz her konuda olduğu gibi seçimlere ve burjuva temsili kurumlara yaklaşım konusunda da daha en baştan, ilk çıkışından itibaren geçmişin yanlış ve çarpık küçük-burjuva anlayışlarıyla hesaplaşan bir gelişme çizgisinin ürünü ve temsilcisidir (Konu komünist hareketin 1987'deki çıkış belgelerinde bütün açıklığı ile yer almaktadır). Bu konuda açık ve berrak bir çizgi ve bu çizginin bir dizi seçimde hayata geçirilmesinin sağladığı önemli bir pratik deneyimi vardır. Gündemdeki seçimlere de bu çizgi temelinde ve bu deneyimlerin ışığında katılmaktadır. Seçimleri işçilerin ve emekçilerin devrimci bilincini geliştirmenin, devrimci görüş, amaç ve şiarları kitleler içinde yaymanın özel bir fırsatı olarak kullanmada şimdi her zamankinden daha güçlü ve daha iddialıdır.

Burada devrimci Marksizme dayanılarak yeniden özetlenen ilke ve yaklaşımlar, partimiz için sindirilmiş bir bakışın ve oturmuş bir kimliğin ifadesidirler ve geçmiş seçim dönemlerinde de aynı açıklıkla formüle edilmişlerdir. Bu nedenle onların özlü bir yeniden sunumu için bu geçmiş değerlendirmelerden bazı pasajları buraya alıyoruz. Bu, partimiz payına gündemdeki seçimlerde izlenecek çizginin genel esaslarının toplu bir yeniden sunulduğu olarak da ele alınmalıdır:

"Komünistler seçimlere, yığınlardan oy desteği talep etmek için değil, fakat düzenin ve onun sözde temsili kurumlarının bu vesileyle etkili bir teşhirini yapmak, yığınlar arasında temel ve taktik devrimci şiarlarını yaymak, seçim ortamını mücadelenin, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası için kullanmak üzere katılıyorlar. Bunun toplum genelinde ne kadar güçlü ve etkili yapılabildiği, yapılabileceği değildir sorun. Sorun, bugünkü güç ve olanakları sonuna kadar kullanarak bu tür bir faaliyeti yürütebilmektir. Bu faaliyet içinde bağımsız kimliğini ve etkinliğini geliştirebilmektir. Bu ilkesel tutuma özen gösterilerek yürütülecek bir faaliyetten güçlenerek çıkabilmek ve bu güçle yarının yeni görev-

lerine daha etkili sarılabilmektedir.”

“Bu genel çerçeve, partimizin gündemdeki seçimlerde izleyeceği somut çizgiye de açıklık kazandırmaktadır. Partimiz seçimlere kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla katılacaktır. Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanılımalara karşı uyarıp devrimci sınıf mücadelesine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya bakacaktır.”

“Devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek demek, normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girmek, buna uygun bir planlama ve organizasyonu gerçekleştirmek demektir. Burjuva düzen partilerinin siyasette rant kapılarını aralamak için, reformist sol partilerin burjuva siyasal sahnede kendilerine yer açmak için harcadıkları enerjiyi, devrimci sınıf partisi militanları işçi sınıfının bağımsız hareketini geliştirmek ve devrim davasını büyütme için harcayacaklardır. Bu ise onlarla kıyas kabul etmez bir şevk, enerji ve yoğunlukla çalışmayı gerektirir. (...)

“Seçim dönemi parti örgütleri ve militanlarının bunun gerektirdiği bir bilinç, enerji ve inisiyatifle hareket etmelerini gerektirmektedir. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı ve işçiler ile emekçilerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim atmosferi, parti örgütleri ve militanları için gerçek bir devrimci seferberlik dönemi olabilmelidir. (Ekim, Sayı: 229, Eylül 2002, Başyazı)

“Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin gücü, işlevi ve sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılsama yaratmamaya özel bir dikkat gösterirler. Dahası bu konudaki burjuva ve reformist aldatmaların iç yüzünü kitleler önünde teşhir etmeyi temel önemde bir görev sayarlar. (...)

“Partimiz kendi bağımsız faaliyetini esas almak ve bugünden bunun örgütlenmesine girişmekle birlikte, olanaklı olan her durumda, öteki devrimci güçlerle işbirliği için de çaba harcayacak, bu konuda sorumluluklarına uygun davranacaktır. Her renkten burjuva ve küçük-burjuva reformist parti, grup ve çevrelerin emekçilerin karşısına “sol alternatif” iddiasıyla çıktığı bir seçim döneminde, bu yönlü bir çaba özellikle bir ihtiyaçtır. Reformist aldatmaca karşısında devrim ve sosyalizm alternatifini öne çıkararak, kitlelere inanç ve kararlılıkla devrimci çözüm ve mücadele yolunu gösteren, bunu devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi somut hedefine bağlayan bir çabaya omuz vermek tüm gerçek devrimcilerin görevidir.” (Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004, Başyazı)

Seçimler ve parlamento karşısında üç temel davranış çizgisi

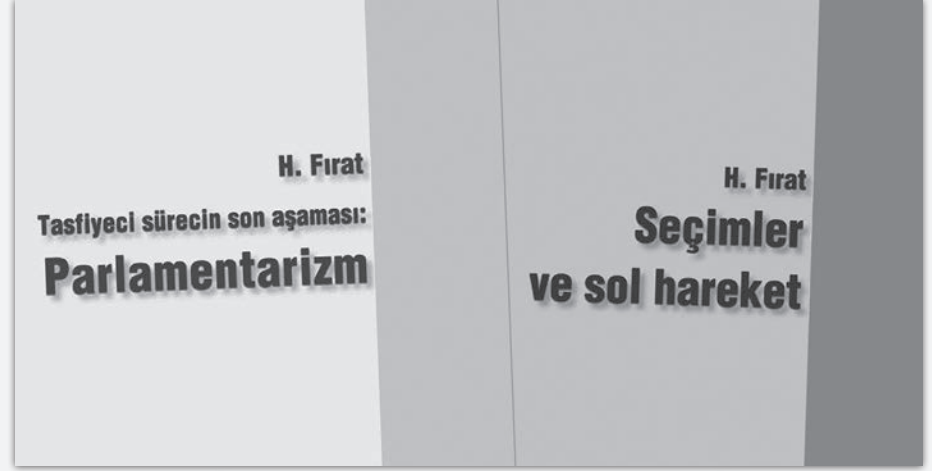
Seçimler ve Devrimci Sınıf Çizgisi makalesinden parça. (Ekim, sayı: 229, Eylül 2002)

Burjuva düzen partileri için seçimlerde kendi ilke, amaç ve programlarını anlatmak diye bir sorun yoktur; zira aralarında bu konuda gerçekte herhangi bir fark yoktur. Hükümet olmayı başarırlarsa izlemek durumunda kalacakları çizgi, uygulamak durumunda kalacakları program aynıdır ve kendileri dışında önden hazırlanmış halde onları beklemektedir.

Buna rağmen 3-4 yılda bir gündeme gelen burjuva parlamentosu seçimleri, burjuva düzen partileri için çok özel bir siyasal önem taşırlar. Zira seçimler onlar için, aldatıcı ve ikiyüzlü vaatlerle kitlelerin edilgen oy desteğini almak ve böylece siyasal yaşamda kendilerine rant sağlayacak etkin bir güç olmak için biricik fırsattır. Onlar bu fırsatı değerlendiribildikleri oranda, bir dahaki seçimlere kadar siyasal yaşamda şu veya bu ölçüde bir rol oynama olanağı elde edeceklerdir. Buradan sağlayacakları siyasal destek onlara, iki seçim arası dönemde kitlelere artık bir daha başvurmaksızın siyasal yaşama katılma olanağı verecek ya da bir dahaki seçimlere kadar siyaset dışı tutacak, böylece siyasette etkin olmanın nimetlerinden yoksun bırakacaktır.

Burjuva düzen partileri için siyasal yaşam temelde parlamenter yaşamdır ve bundan dolayı da seçimlerde kitlelerin oy desteğini almak ve parlamentoda sandalye kazanmak onlar için temel önemde bir siyasal sorundur. Bu nedendir ki seçimlerde varlarını yoklarını ortaya koyarlar; her türlü yalan, demagoji ve temelsiz vaatle kitleleri aldatmayı seçim çalışmalarının eksenine koyarlar ve sermaye gruplarının desteğiyle bunun için muazzam harcamalar yaparlar.

Tümüyle düzen icazetine sığınmış bulunan, bu çerçevede resmi siyaset sahnesinde meşrulaşmayı amaçlayan ve temelde parlamenter bir güç olmak hayali peşinde koşan her çeşidiyle sosyal-reformist sol partiler için de durum özünde farklı değildir. Bunlar elbette, halihazırda parlamenter bir güç olmanın da etkisiyle, siyasal yaşam ve etkinliklerini seçimler dönemiyle sınırlamıyorlar. Tam da böyle bir güç olabilme hedefi çerçevesinde, gündelik siyasal yaşam içinde kitleleri etkilemeye çalışıyorlar. Ama devrimci amaç ve he-

deflerden, buna yönelik bir konumlanış ve stratejiden tümüyle yoksun bu partiler için nihai hedef parlamenter bir güç olmaktır. Bunu ister İP, ÖDP ve kısmen EMEP gibi artık açıkça ortaya koysunlar, isterse SİP-TKP ile öteki bazıları gibi şimdilik gizleme gereği duysunlar sonuç değişmez, buldukları konum üzerinden hepsi aynı kaçınılmaz yolun yolcusudurlar.

Gerçeğin ne olduğunu görebilmek için bu partilerin seçim platformlarına ya da bildirgelerine bakmak bile yeterlidir. Burada devrimci amaç ve hedeflere, bunu gerçekleştirmenin temel yol ve yöntemlerine ilişkin işçilere ve emekçilere söylenmiş tek bir cümle bulmak mümkün değildir. Tüm bu platform ya da bildirgeler, temel siyasal sorunlar üzerine, özellikle de devlet ve iktidar sorunu üzerine açık ve dolaysız bir tek kelime söylememeye ortak bir özen gösteriyorlar.

Bu ne şaşırtıcıdır ne de rastlantı; zira onlar devrimci amaçlardan tümüyle yoksundurlar, düzenin yasallık cenderesine teslim olmuşlardır ve ortaya koydukları hedeflere ancak yasalara uyarlanmış barışçıl mücadele çizgisiyle ve parlamenter yolla ulaşmayı hedeflemektedirler. Bundan dolayıdır ki tüm bu partilerin açıklama, bildiri ya da bildirgelerinde burjuva parlamentarizminin teşhiri ve devrimin propagandası (ki bu seçimlere katılsa bile her devrimci parti için temel önemde ilkesel bir sorundur) üzerine bir tek söz bulmak mümkün değildir. Temel siyasal sorunlar üzerine suskunluklarını kurum olarak seçimler ve burjuva parlamentosunun gerçek işlevi ve iç yüzüne ilişkin suskunluklarıyla birlikte ele alınız, bu partilerin gerçek konum ve nitelikleri konusunda yeterli bir fikir edinebilirsiniz.

Devrimci sınıf partisi için ise durum temelden farklıdır. Komünistler seçim-

lere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılsamaya mahal vermemeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun iç yüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin; devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsatından başka bir şey değildir.

Seçimler dönemi burjuva düzen partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeyle devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır. Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

ABD'nin İran nükleer anlaşmasından çekilmesi ve ötesi

ABD Başkanı Donald Trump İran, Çin, Almanya, Fransa, Rusya, İngiltere ve ABD arasında Temmuz 2015'te imzalanan nükleer anlaşmadan tek taraflı olarak çekildi. Seçim kampanyasından bu yana "ABD tarihindeki en kötü anlaşmalardan biri" olarak gördüğü ve "felaket" diye nitelendirdiği anlaşmanın İran tarafından kendi amaçları için kullanıldığını iddia etti. Saldırgan, küstah ve kibirli bir dil kullanan Trump, İran'ın bir terör devleti olduğunu, yeni füzeler geliştirdiğini ve korkunç felaketlere neden olduğunu ileri sürdü. Muhataplarının çabalarını ve uyarılarını da hiçe sayan Trump, kararı, "Kısa bir süre içinde terörü destekleyen ülkenin eline dünyanın en tehlikeli silahları geçecek. Bu yüzden bugün ABD'nin İran nükleer anlaşmasından çekildiğini açıklıyorum" sözleriyle dünyaya duyurmuş oldu.

İran rejiminin anlaşmaya uymadığına ilişkin "net kanıtlara" sahip olduğu yalanıyla anlaşmadan çekilen Trump, 2015 yılında askıya alınan yaptırımların en üst seviyede yeniden uygulanacağını ve bunu yenilerin takip edeceğini söyledi. İran'ın nükleer silaha sahip olma çabasına yardım eden herhangi bir ülkenin de güçlü bir şekilde cezalandırılacağını küstahça dile getiren Trump, yaptırımların yeniden devreye girmesinin ardından İran'la iş yapacak olan ülkeleri de tehdit etti. Bunların yanı sıra İran'a yönelik yeni isteklerini de buyurgan bir dille açıkladı. İstekler arasında İran'ın kıtalar arası balistik füze geliştirmemesi, nükleer kapasiteli tüm füzelerini imha etmesi, Hizbullah ve Hamas'a desteğini kesmesi, "İsrail'i yok etme" hedefinden vazgeçmesi, Kızıl Deniz ve Basra Körfezi'nde seyir özgürlüğünü tanıması, "Yemen'de çatışmayı arttırmayı bırakması" ve "bölgeyi istikrarsız hale getirmemesi", "ABD ve İsrail'e karşı siber saldırıları sonlandırması", "insan hakları ihlallerine son vermesi" yer alıyor.

Trump'ın kararına İsrail ve Suudi Arabistan gibi uşaklar dışında destek veren herhangi bir ülke çıkmadı. Birleşmiş Milletler, derin endişelerini dile getirerek, tüm üye devletlere nükleer anlaşmaya destek verme çağrısında bulundu. Anlaşmanın altında imzası bulunan diğer ülkeler de anlaşmaya bağlılıklarını sürdüreceklerini belirtti. Daha dikkat çeken çarpıcı açıklamalar ise daha önce ABD Dışişleri Bakanlığı'nda görev yapan Michael H. Fuchs ve Obama döneminde Ulusal Güvenlik Danışmanı olarak görev yapan Susan Rice'den geldi. H. Fuchs, The Gu-

"Yüksek düzeydeki" ambargoyla zaten ekonomik sıkıntılar içinde olan İran ekonomisini zayıflatarak, bunun yaratacağı etkilerle toplumsal hoşnutsuzluğu kışkırtarak ve farklı klikler arasında olduğu iddia edilen iktidar mücadelesini tırmandırarak rejim değişikliği ummak, ABD'nin hedefleri arasındadır.

ardian'daki köşesinde ABD Başkanı'nın ABD'yi, müttefiklerini ve tüm dünyayı direkt olarak tehdit eden yeni bir ulusal güvenlik krizi yaratmaya karar verdiğini yazdı. Rice ise The New York Times'teki yazısında, kararı, "Trump döneminin en aptalca kararı" ifadesiyle eleştirip, "sırada ne olduğu belli değil, ama kesinlikle bugünden daha kötü bir durumla yüzleşeceğiz" açıklamasında bulundu.

ABD-İSRAİL ORTAK YAPIMI TİYATRO

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, İran'ın "nükleer silah üretmek için" bir program yürüttüğünü İsrail gizli servisinin Tahrân'daki gizli bir depoda elde ettiği on binlerce "gizli dosya"yla kanıtladığını, düzenlediği bir canlı yayında savaş kışkırtıcılığı edasıyla iddia etti. Söz konusu belgelerin İran'ın yapılan anlaşmaya hiçbir zaman uymadığı gerçeğini ortaya koyduğunu söyleyen Netanyahu, belgelerin ABD ile de paylaşıldığını ve BM'nin denetim organı olan Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'na da verileceğini açıkladı.

Netanyahu'nun, Trump'ın Dışişleri Bakanı Mike Pompeo ile bir araya geldikten ve Trump ile bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra kameraların karşısına

çıkması, yaptığı konuşmanın Trump yönetimiyle daha önceden planladığı iddia ve inancını gündeme getirdi.

İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif, bu gerçeği, "Ne kadar da uygun. Yalancı çoban tarafından dile getirilen bu koordine istihbarat iddiaları 12 Mayıs'ın hemen birkaç gün öncesine denk geldi. Ama Trump'ın kutlamaya başlamaktaki aceleciliği tüm gizliliği ortadan kaldırdı" sözleriyle dile getirdi. Netanyahu'nun yaptığı konuşmadan kısa süre sonra, Beyaz Saray'daki basın toplantısında konuşan Trump, Netanyahu'nun tiyatrodan ibaret yaptığı sunumu kastederek, yapılan nükleer anlaşmayı "korkunç bir anlaşma" olarak kınamakla ne kadar haklı olduğuna ilişkin kendini övgülere boğmuş, İsrail'in sunduğu belgeleri "gerçek ve ikna edici" bulmuştu.

Netanyahu'nun adeta bir tiyatroya dönüşen sunumu, Colin Powell'in 2003 yılında yaptığı ve ardından ABD'nin Irak'a karşı saldırısını meşrulaştırmak için kullandığı, Irak'ın var olmayan "kitle imha silahları"na "kanıt" olarak tanımladığı yalanlarını akla getiriyordu. Nitekim Ortadoğu uzmanı Sami Ramadani de bu durumu ve Trump'ın konuşma tonunu, 2003'te Irak halkına yönelik barbarca bir savaşı başlatmak için yalanlar uyduran

Bush'un işgal öncesindeki konuşmasına benzetti. Aslında söylenenlerin uydurma ve Netanyahu'nun kameralar karşısındaki şovunun bir saçmalaktan ibaret olduğu herkesçe bilinmektedir. Zira anlaşmanın uygulanıp uygulanmadığını denetlemekle görevli Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (IAEA) şimdiye kadar İran'ın anlaşmanın tüm koşullarına uyduğunu saptamıştı.

ORTADOĞU'DA BÜYÜYEN BÖLGESEL SAVAŞ TEHLİKESİ

ABD'nin İran ile varılan nükleer enerji anlaşmasından çekilmesi uluslararası ilişkileri ve bölgedeki gerilimi daha da tırmandırdı. Yeni bir krize yol açan bu adımın, yakın vadede sıcak bir çatışmaya yol açıp açmayacağından bağımsız olarak, emperyalist sistem üzerinde etkiler yaratacağı, çatışma riskini tetikleyeceği ve patlamaya hazır bir bölgeyi daha da istikrarsızlaştıracağı kesindir. Nitekim Ortadoğu'yu daha şimdiden yıkıcı bir bölgesel çatışmaya doğru sürükleyen adımlar atılmaktadır. İsrail, İran ve Suriye'nin birbirlerine karşı füzeler fırlatması ve bombalar yağdırması, bunun ilk ve henüz küçük adımları sayılmakta, aslında Suriye üzerinden bir İran-İsrail savaşının

daha şimdiden yaşandığı ileri sürülmektedir.

Sorun esas olarak İran'ın nükleer silah geliştiriyor olmasının ötesindedir. İran'ın nükleer silah geliştirmesini savaş gerekçesi kabul eden ABD emperyalizmi, İsrail'i tepeden tırnağa nükleer bir güç haline getirip, onu Ortadoğu halklarına ve devletlerine karşı bir tehdit, şantaj ve savaş gücü olarak kullanmayı sorun etmemektedir. Yanı sıra ABD, İsrail'in, öncesi bir tarafa, şu günlerde Filistin halkına karşı işlemekte olduğu katliamları cepheden desteklerken, onun hiçbir ölçü, kural, yasa tanımazlığını problem etmezken, İran'ı nükleer silahlara sahip olmaya çalışmasının yanı sıra zorbalıkla, uluslararası yasaları çiğnemekle ve özgürlükleri ezmekle suçlayıp cezalandırmak için çırpınmaktadır. On yıllardan beridir dünya ve Ortadoğu'daki her türlü kirli ve kanlı icraatların, barbarca savaşların, kanlı darbelerin, etnik ve ulusal boğazlaşmaların, katliamların, beyaz terörün baş aktörü olan ABD ve onun şimdiki densiz başkanı, bir mafya babası edasıyla "barış, huzur, adalet ve demokrasi" adına herkesi tehdit edebilmektedir. Dünyanın en büyük terörist devleti ve terör çetelerinin yaratıcısı olarak ABD, İran'ı ve uşaklığı kabul etmeyen ya da çıkarları önünde engel olan hemen tüm ülkeleri "Terörist ve dünyanın başlıca terör destekçisi devletler" olarak ilan etme yüzölçüğü gösterebilmektedir.

Demek ki sorun, iddia edilen aksine, İran'ın başta Suriye olmak üzere bölgede artan büyük nüfuzu ve bunun ABD'nin bölgedeki çıkarlarının yanı sıra İsrail ve Körfez monarşileri üzerindeki etkileridir. Dolayısıyla, söz konusu olan, ABD emperyalizminin ve siyonist İsrail'in çıkarlarıdır. Zira bölgesel bir güç olarak İran, ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerindeki egemenliği önünde bir engel olarak durmaktadır.

ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki güncel çabaları ve İran'a karşı saldırganlığı, onun yıllardan beri bu bölgede izlemekte olduğu çizginin bir sonucudur. Bu çizginin başlangıcı İran'daki Şah rejiminin yıkılışına kadar uzanmaktadır. Şah rejiminin yıkılışı ABD emperyalizmi için büyük bir darbe olmuştu. Zira ABD, Şah rejimi şahsında İran gibi çok önemli bir ülkeyi ve onun petrol kaynakları üzerindeki egemenliğini yitirmekle kalmamış, aynı zamanda, Ortadoğu'daki güçlü bir jandarmasını da kaybetmişti. Bu boşluğu doldurmak onun için vazgeçilmez bir ihtiyaçtı. Trump'ın İran nükleer anlaşmasından çekildiğini açıklayan konuşmasında 1979 Devrimi öncesi İran'ın "dünyanın saygısına sahip" olduğunu iddia etmesi ve bunu hatırlayıp hatırlatması dikkat çekici olduğu gibi, bitmeyen bir acının da itirafıydı.

ABD'nin özellikle de '90'lı yılların başından beri saldırgan ve savaşçı bir politika izlediği bilinmektedir. 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a ya-

pılan saldırı ise yeni bir dönemeç oldu. Kendi emperyalist dünya hegemonyasının gitgide sarsıldığını gören ve karşısında yeni emperyalist güç odaklarının yükselmesinden büyük rahatsızlık duyan ABD, inisiyatifini kaybetmeden rakiplerini dizginlemek, hegemonya mücadelesinde üstünlük kazanarak uluslararası ilişkileri kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek yoluna gitti. Dolayısıyla 11 Eylül sonrası ilan edilen "uzun süreli" emperyalist savaşın asıl hedefi Ortadoğu'ydu. Nitekim Afganistan savaşından alınan ilk sonuçların hemen ardından, dönemin ABD başkanı yeni bir "şer eksenini" tanımlaması yapmış, Ortadoğu'nun iki ülkesi olan Irak ve İran sıradaki savaşın hedefi olarak gösterilmişti. Ardından ABD, Irak'a çullanıp Irak rejimini devirerek bu ülkeyi kendi kontrolü altına almış, bölgenin en büyük petrol üreticisi ülke üzerinde bu yolla hakimiyet sağlayarak, İsrail'i de büyük ölçüde rahatlatmıştı. Zamanın ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in, bu gelişmeleri "İsrail'in bir düşmanının daha ortadan kaldırılması" olarak ifade etmesi, Irak işgalinin İsrail açısından taşıdığı önemi anlamak bakımından çarpıcıydı.

ABD emperyalizminin bugün için İran'la didişmesinin en önemli nedenlerinden biri yukarıdaki tablonun içinde bulunmaktadır. Dolayısıyla İran şahsında uluslararası gündemin odağında ve emperyalist saldırının hedefinde bir kez daha Ortadoğu'nun bulunması şaşırtıcı değildir. İran, Ortadoğu'da ABD ve İsrail siyonizminin çıkar ve hedefleri önünde aşılması gereken bir barikat olarak görülümekte ve İsrail'in güvenliğini tehdit eden biricik düşman kabul edilmektedir. Bu yüzdendir ki ABD, İsrail ve Suudi Arabistan'ın başını çektiği katliamcı ve yağmacı çetenin hedefi durumundadır. ABD'nin nükleer anlaşmadan çekilmesi, İran'ın bölgedeki etkisini kırmayı amaçlayan ve İsrail'in güvenliğini güvencelemeyi hedefleyen adımlardan sadece biridir. Uygulanacağı ileri sürülen "yüksek düzeydeki" ambargoyla zaten ekonomik sıkıntılar içinde olan İran ekonomisini zayıflatarak, bunun yaratacağı etkilerle toplumsal hoşnutsuzluğu kışkırtarak ve farklı klikler arasında olduğu iddia edilen iktidar mücadelesini tırmandırarak rejim değişikliği ummak, ABD'nin hedefleri arasındadır. Elbette ki savaş da seçeneklerden biridir.

2008'den beri bir kriz yaşayan küresel kapitalizm, siyasal cephede de bir hegemonya bunalımı içinde bulunuyor ve emperyalistler arası hegemonya mücadelesi giderek daha sert biçimler alıyor. ABD uzun süre önce başlayan hegemonyasındaki çözülmenin derinleştiğinin, süreçleri eskisi kadar kolay yönetemediğinin ve rakip emperyalist devletlerin giderek sivrilip öne çıktığının farkındadır. Tam da bu nedenden dolayı çubuğu giderek "zor" doğru büküyor ve savaş politikalarını daha yaygın bir şekilde devreye sokuyor.

Efrîn'de TSK ve çetelerden kadına şiddet ve tecavüz

Efrîn'deki işgal sonrasında Kürt halkına saldırılarını yağma ve yıkımla sürdüren TSK ve dinci çeteler, kadına yönelik gericiği de tırmandırmış durumda.

Efrîn'de yüzlerce kişiyi katleden ve bine yakın kişiyi yaralayan işgalciler, son bir ayda da kadına şiddet ve tecavüzlerle gündem oldu. TSK ve cihatçı çetelerin cinayet, şiddet ve cinsel saldırılarına hedef olan kadın sayısı 28'e ulaştı.

ANHA'da yer alan habere göre, Cindirêsê'nin Selûrê köyünden bir kaynak, işgalcilerin talimatlarına uymayan köydeki bir kadına tecavüz ve işkence edildiğini aktardı. Kentteki bir diğer kaynak ise Cindirêsê'nin Kefer Sefrê köyünden Efrîn'e dönen Zozan Beşîr Silêman isimli kadının kaçırıldığını söyledi. Zozan'ın ailesi, kızlarının spor öğretmeni olduğu için kaçırıldığını paylaştı.

İŞKENCEYE UĞRAYAN KADIN BEBEĞİNİ DÜŞÜRDÜ

İşgalci ordu ve işbirlikçi çeteleri Şiyê ilçesinde 21 yaşındaki Xedîce Riyad isimli kadını kaçırdı. Hamile olan Xedîce, maruz kaldığı işkence nedeniyle

bebeğini düşürdü. Xedîce halen çeteler tarafından esir tutuluyor. Yine Mabata'nın Korca köyünde bir evde 30 yaşındaki bir kadının cenazesi bulundu. Vücudunda işkence izleri bulunan kadının kimliği tespit edilemedi.

KIZ ÇOCUKLARI KAÇIRILDI

Mabata'nın Şîtka köyünde, 2 kadına tecavüz eden, 13 kadını da kaçıran işgalciler, Bilbilê'nin Ibêdan köyünde ise 3 kadını kaçırdı. Yine Mabata'nın Ibêdan köyünde ise 3 kız çocuğu çeteler tarafından kaçırıldı. Kaçırılan kadınların akıbeti hakkında henüz bir bilgi elde edilemedi.

Türk askerleri de Meydankê ilçesinden Emîne Elî, Efrîn'in Eşrefiyê mahallesinden ise Leman ve Mewlîde isimli kadınları bilinmeyen bir yere kaçırdı.

İşgalci TSK ve işbirlikçi çetelerin barbarca saldırıları nedeniyle birçok çocuğun annesiz kaldığını belirten Kongreya Star Efrîn Koordinasyonu Üyesi Fatma Lekto, insan hakları örgütlerinin yaşananlar karşısındaki sessizliğine tepki gösterdi ve derhal bu saldırıların önüne geçilmesini istedi.

Emperyalist koalisyon Suriye'yi bombaladı

Suriye'de devam eden kirli savaşta emperyalist koalisyonun saldırıları ve katliamları da sürüyor. Son olarak da 13 Mayıs günü Haseke bölgesine yönelik hava saldırılarında kadın ve çocukların aralarında olduğu 17 sivil hayatını kaybetti.

Suriye devlet televizyonu, emperyalist koalisyona ait savaş uçaklarının hava saldırıları gerçekleştirdiğini duyurdu. El Hamadi ve Hidaj köylerinin hedef alındığı saldırılarda siviller katledildi.

El Hamadi köyündeki saldırıda 8 kişi yaşamını yitirirken, Hidaj köyünde yerleşim yerlerinin olduğu alanın bombalandığı bildirildi. Saldırıda 4 çocuk 5 kadının hayatını kaybettiği açıklandı.

Emperyalist koalisyon, 2014 yılından itibaren Suriye'ye yönelik saldırılarında 883 sivilin katledildiğini kabul etmişti. Son olarak da Mayıs ayı başında yine Haseke bölgesine yönelik saldırı gerçekleştirilmiş, el Fadel yerleşiminde en az 25 kişi hayatını kaybetmişti.

Fransa'daki sınıf ve kitle hareketinde kritik bir sürece doğru

Fransa Ulusal Demiryolları SNCF'de örgütlü olan sendikalar ile Başbakan Eduard Philippe arasında 7 Mayıs'ta gerçekleşen görüşmede de herhangi bir uzlaşma sağlanmadı. 7-8 Mayıs'ta 8., 14 Mayıs'ta 9. kez sahne alan grev ve eylemler yeni katılımlarla devam ediyor. Belirli bir takvime bağlı biçimde gerçekleştirilen grev ve eylem dalgasına 7-8 Mayıs'ta mezarlık çalışanları, 14 Mayıs'ta da hatlarda çalışan kondüktörler dahil oldu. Grevler bu kez çok daha etkiliydi. Örneğin elektrikler kesildi, atölyeler ve depolar işgal edildi. Kontroller %70'lerin üzerinde yapılamaz hale getirildi.

Demiryolu işçilerinin grevleri her defasında hem yerel hem de ülke çapında ulaşımı felç ediyor. Zira grevler sonucunda sadece demiryolu trafiği değil, şehir içi ve dışı kara ulaşımı da çok ciddi biçimde aksıyor. Belirtmek gerekir ki işçilerin grevleri her defasında Fransız çevik polislerinin acımasız saldırılarına uğruyor. Ne var ki işçiler çatışmaları göze alarak, tam bir kararlılıkla grevleri hayata geçiriyorlar.

Havayolu işçileri de aylardır grev hatında yürüyorlar. Son iki ay içinde 11 kez greve başvurdular. Her defasında uçuşların %30'u yapılamaz hale geldi. Yani havayollarındaki grev ve eylemler de etkili oluyor. Air France'ın patronunun istifa etmesi bunun somut ifadesidir. Air France'ın borsada düşüş yaşaması, sektördeki grev dalgasının etkili olduğunun bir başka kanıtıdır ve bu gelişmenin Fransız başbakanını oldukça endişelendirdiği söyleniyor.

Bu arada, işçi ve emekçi düşmanlığında sınır tanımayan Emmanuel Macron ve hükümeti toplam 120 bin kamu çalışanını işten atmaya hazırlanıyor. Kamu çalışanları bu saldırıya grevle cevap vermek için şimdiden hazırlık yapıyorlar. Tüm bunları, bir yandan polisin giderek azgınlanan terörüne ve Marine Le Pen yanlısı sivil faşist çetelerin saldırılarına rağmen boykot ve blokaj eylemleri ile kitleliliğinde düşüş yaşamayan protesto gösterileri tamamlıyor.

İŞÇİLER KARARLI, SENDİKACILAR KARARSIZ

Yeniden yapılandırma adı altında işçilere dayatılan saldırı hızlı tren hatlarını rekabete açmak olarak kodlanıyor. Nedir ki işçiler bunun hızlı özelleştirme olduğunu biliyorlar. Öte yandan bu aynı reform paketi işçilerin statülerini de değiştiriyor. Bu da çalışma ve yaşam koşul-

larının daha da çekişmez hale geleceğini anlatıyor. Bu durum demiryolu işçilerinin hem de uzun vadeye yayararak grev hareketinde ısrar etmesinde ve kararlılığında önemli bir rol oynuyor.

Demiryolu işçileri bugüne dek hükümetin günbegün artan bakılarına, polis ve sivil faşist çetelerin koordineli saldırılarına ve medyanın grevleri ve kitle eylemlerini kriminalize etme çabalarına başarı ile göğüs gerdiler. Gün oldu öğrenci gençliğin yardımına koştu. Gün oldu hakları için direnen Carrefour işçileriyle dayanışmayı yükselttiler. Kısacası, ülke çapında sürmekte olan grev ve eylem dalgasının öncülüğünü demiryolu işçileri yaptılar.

Sınıf ve kitle hareketi şimdi kritik bir sürece doğru seyrediyor. Grevler Haziran sonuna dek planlanmıştı. Bu tarih yaklaşıyor. Önümüzde yaz tatili var. Şimdi karar verme zamanı. Grev ve eylemler devam edecek mi? Hatırlanacağı gibi, Macron'un çalışma yasasına karşı mücadele de benzer bir aşamaya gelmiş, sonuçta, yeniden ve daha güçlü eylemlerle sahne almak gerekçesi ile mücadeleye ara verilmişti.

Daha önceki saldırıya karşı yaz tatili ve diğer gerekçelerle mücadeleye ara vermek, harekette rehavete, daha da önemlisi yeniden toparlanıp daha güçlü biçimde yola devam etmeyi güçleştiren bir dağınıklığa yol açmıştı. Şimdi yine benzer bir durum mu yaşanacak sorusu yakıcı olarak gündemdedir. Ve bugünkü sınıf ve kitle hareketinin geleceği bu soruya verilecek cevapta saklıdır.

Şu sıralar sendikalar Macron'un reform paketi ile ilgili bir referandum hazırlığı yapıyorlar. Referandumda işçilerden reform paketi konusunda cevap vermeleri isteniyor. İşçilerin hayır cevabı vere-

cekleri kesindir. İşçiler cephesinden bu cevabın anlamı, grev ve eylemlerin ara verilmeksizin devam etmesi kararı ve kararlılığı demektir. Bu takdirde sendikaların ve sendika yöneticilerinin tutumunun ne olacağı merak konusudur ve bir diğer yakıcı sorudur.

Macron'un reform paketi Temmuz ayının ilk haftasında Fransız senatosunda oylanacak. Sendikacılar hiç değilse bu oylamanın yapılacağı günlerde de grevlerin yapılmasından yana görünüyorlar. Yaz tatili sırasında iç ve dış hatları kilitleyen etkili grevlerin sonuç alıcı olacağı bir başka görüş olarak dile getiriliyor. Ancak yine de henüz sendikacılar cephesinde kesin ve kararlı bir eğilim ve tutumdan söz edilemez. Fransa'daki sınıf ve kitle hareketinin yumuşak karnını, diğer şeylerin yanı sıra, yine bu bürokrat takımı oluşturuyor.

KAVGA, SONUNA KADAR...

Fransız burjuvazisinin yeminli uşağı Macron geri adım atmaya hiç ama hiç niyetli görünmüyor. İşçi ve emekçilerin tarihsel kazanımlarından geriye ne kalmışsa onları da tırpanlama konusundaki kararlılığını devam ettiriyor. Onun, kapitalist sınıfa ve onun örgütü MADEF'e sözü var. Fransız burjuvazisi ve devleti grev ve eylemler nedeniyle yaşanan/yaşanacak olan kayıpları göze almış görünüyor. Fransız burjuvazisi söz konusu reformları, içinde debelendiği krizden çıkış için acil ve zorunlu görüyor. Bu tablo, Macron ve işbaşındaki hükümetin reform konusundaki kararlılığını daha da biliyor, cesaretini ayrıca tetikliyor.

Hollande ve Walls dönemindeki "içeride savaş, dışarıda savaş" parolası Macron'un da ana şiarıdır. Zira büyük güç olmak, ABD, Rusya, Çin gibi büyük güç-

lerle rekabet koşullarına sahip olmayı gerektiriyor. Bunun ilk şartı içeride dur durak bilmeyen, biri diğerinden ağır ve acımasız sosyal yıkım paketleri demektir. Dışarıda ise militarizmi azgın boyutlara çıkartarak, silahlanmayı öncelikli icraat haline getirerek, harıl harıl yeni bir paylaşım savaşına hazırlık yapan bir emperyalist savaş hükümeti olarak iş görmektedir. Macron ve emrindeki hükümet tam da bu işlevi yerine getiriyor.

Ne yazık ki Fransız işçileri ve emekçilerinin grevleri ve takvime bağlanmış eylemleri, gündemdeki yoğun çabalara rağmen rutini aşamadı, birleşik bir hareket düzeyine çıkamadı. Devrimci bir önderlikten yoksunluk zaten başlı başına bir büyük tehlike olarak devam ediyor. Sendikalar ve sendikacılar cephesinde ise sallantılı bir durum var. Daha şimdiden yaz tatilini dillendirmeye başladılar. Senatóda yapılacak olan oylama ve ardından anayasaya itiraz başvurusuna ümit bağlamak, çalışma yasasına karşı mücadele sırasında yaptıkları gibi sorunu yine işçilerin yararına hiçbir karşılığı olmayacak olan hukuk labirentlerinde aramak derdindeler.

22 Mayıs'ta başını CGT'nin çektiği belli başlı 9 sendikanın çağrısı ile ülke çapında büyük bir eylem yapılacak. En başta demiryolu işçileri olmak üzere, eğitim ve sağlık çalışanları, havayolu işçileri ve öğrenciler bir kez daha sokaklara aca-caklar. Bu büyük eylemi politik parti ve kurumlar da destekliyor.

Bilindiği üzere işçilerin en büyük silahı grevdir. İşçi sınıfı ve emekçiler ancak kapitalist sınıfa karşı grev silahını kullananmayla elden bırakmadıkları, sendika bürokratlarına değil, sadece ve sadece sokağın gücüne güvendiklerinde kazanabilirler.

İsrail protestolara saldırdı: Onlarca Filistinli katledildi!

ABD'nin "İsrail'in başkenti" olarak ilan ettiği Kudüs'e elçilik açması, protestolarla karşılandı. Eylemlere saldıran İsrail askerleri 50'yi aşkın Filistinliyi katletti, iki bini aşkın Filistinliyi de yaraladı.

KUDÜS'E BÜYÜKELÇİLİK AÇILDI

ABD'nin 7 Aralık 2017'de Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıdığını ilan etmesinin ardından, ABD büyükelçiliği 14 Mayıs günü Tel Aviv'den Kudüs'e taşındı.

Türkiye saati ile 16.00'da yapılan törene ABD Başkanı Donald Trump'ın kızı Ivanka Trump ve damadı Jared Kushner de katıldı. Törene ABD ve İsrail'den heyetlerin yanı sıra 30'u aşkın ülkeden temsilci katıldı.

Trump, törene önceden kaydedilmiş bir videosunu gönderirken, İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, ABD heyetine "Sizden daha büyük dostumuz yok, İsrail'in ve Kudüs'un yanındasınız" diye konuştu. Trump'ın kızı ve damadına "Sizin bugün buradaki varlığınız, bunun Trump yönetiminin yanı sıra sizin için de kişisel olarak ne kadar önemli olduğunu gösteriyor" diye seslendi.

İSRAİL YİNE KATLİAM YAPTI

İsrail'in hamiliğini yapan ABD'nin karışık Gazze Şeridi'nde kitlesel protesto gösterisi düzenlendi. Burada Filistinlilere gerçek mermi, şarapnel, gaz kapsülleri ve göz yaşartıcı gazla saldıran İsrail askerleri katliam yaparken, Filistinli kurumlar, İsrail askerlerinin saldırısında 50'den fazla kişinin öldüğünü, ölenlerden en az 5'inin 18 yaşından küçük olduğunu açıkladı. Saldırılarda 3 bine yakın kişinin yaralandığı, yaralılarından 772'sinin durumunun ciddi olduğu, 86'sının ise ağır yaralı olduğu kaydedildi.

İsrail işgali altındaki Batı Şeria'nın Kalandiya askeri kontrol noktasında, Batı Şeria'nın El Halil ve Beytüllahim şehirle-

rinde düzenlenen protestolara da İsrail askerleri saldırdı.

İSRAİL'İN KATLİAMA SON VERMESİ İÇİN BMGK'YA ÇAĞRI

Filistin'in Birleşmiş Milletler (BM) Daimi Temsilcisi Riyad Mansur, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'nde gazetecilere açıklama yaptı. Siyonist rejimin saldırılarını kınayan Mansur, BMGK'ya mektup gönderdiklerini belirtti. İsrail'in katliama son vermesi için BMGK'yı toplantıya çağdırdıklarını söyleyen Mansur BMGK başkanı ile görüşeceklerini sözlerine ekledi. BMGK'nın geçici üyelerinden Kuveyt de BMGK'yı 15 Mayıs'ta toplantıya çağırdı. Ancak ABD bunu reddetti ve toplantı yapılmadı.

30 Mart'ta başlayan "Büyük Dönüş Yürüyüşü" eylemlerinde 100'den fazla kişi katledilirken, 10 binden fazla kişi de yaralandı.

FİLİSTİN'DE GENEL GREV İLANI

Öte yandan Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas, büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyan ABD'nin arabuluculuğunu kabul etmeyeceklerini açıkladı. ABD'nin bu hamlesini "Filistin'in egemenliğine saldı-

rı" olarak tanımlayan Abbas, gerçekleşen katliam dolayısıyla Filistin'de yas ve genel grev ilan ettiklerini duyurdu.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) de yşamını yitiren direnişçiler için Gazze ve Batı Şeria'da genel grev kararı aldıklarını açıkladı.

NETANYAHU KATLİAMI SAVUNDU

İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu, katliamın ardından sosyal medyadan açıklama yaparak saldırılarını sürdürceklerini açıkladı. Hamas'ı hedef gösteren Netanyahu Filistin'i işgal ettikleri gerçeğini göz ardı ederek "kendi sınırlarını koruyacakları" iddiasında bulundu.

ABD'DEN SONRA GUATEMALA'DAN DA KUDÜS'TE BÜYÜKELÇİLİK

ABD'nin ardından Guatemala da büyükelçiliğini 16 Mayıs günü Kudüs'e taşıdı.

ABD yardımlarıyla ayakta duran Guatemala'da, hakkında yolsuzluk iddiaları bulunan devlet başkanı Jimmy Morales 16 Mayıs'ta İsrail'e giderek Kudüs'teki büyükelçilik binasının açılışına katıldı. Açılışta İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu da yer aldı.

"Kongo'da 400 bin çocuk açlıktan ölebilir"

Birleşmiş Milletler (BM) Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF), Kongo'daki çocukların durumu ile ilgili hazırladıkları raporu 11 Mayıs günü açıkladı.

UNICEF'in Kongo temsilcisi Gianfranco Rotigliano tarafından açıklanan raporda Kongo'nun Kasai bölgesinde 770 binden fazla çocuğun yetersiz beslendiğine, özellikle 400 bin çocuğun durumunun da daha kötü olduğuna ve açlıktan ölme riskiyle karşı karşıya olduklarına dikkat çekildi.

Ayrıca 5 yaş altındaki çocuklarının yarısının yetersiz beslenmeyle karşı karşıya olduğu belirtildi.

UNICEF raporuna göre; 2016 yılından bu yana Kasai bölgesinde 400'den fazla okul saldırıya uğradı ya da askeri amaçlar için kullanıldı. Bölgede 100 okul ve 200 sağlık merkezi yıkıldı ya da yağmalandı. Binlerce çocuk silahlı gruplarca zorla asker yapıldı. Kasai'deki milislerin yüzde 60'ı 18 yaşın altındaki çocuk ve gençlerden oluşuyor.

UNICEF'e göre Kasai'de 3 milyon 800 bin insan yardıma muhtaç. Bunların 2 milyon 300 bini çocuk.

İŞİD'den Paris ve Endonezya'da katliam

Emperyalistlerin besleyip büyüttüğü dinci-gerici İŞİD çetesi sivillere dönük katliam saldırılarını sürdürüyor.

PARİS'TE BIÇAKLI SALDIRI

12 Mayıs günü Paris Opera Meydanı yakınında bir kişi bıçakla çevredekilere saldırdı. Saldırı sonucunda bir kişi hayatını kaybederken 2'si ağır 4 kişi yaralandı.

Saldırganın polis tarafından öldürüldüğü kaydedilirken, saldırıyı İŞİD üstlendi.

ENDONEZYA'DA İNTİHAR SALDIRISI

Endonezya'nın ikinci büyük kenti olan Surabaya'da 14 Mayıs günü sabah saatlerinde intihar saldırısı gerçekleşti. Saldırı sonrasında 7 kişinin öldüğü bildirildi.

Yapılan açıklamaya göre, saldırı, 13 Mayıs'ta İŞİD'in üstlendiği saldırıda olduğu gibi bir aile tarafından gerçekleştirildi.

13 Mayıs'ta kiliselere yönelik gerçekleşen intihar saldırılarında en az 13 kişi ölmüştü. İŞİD'in üstlendiği saldırılarda aynı aileden anne, baba ile 2 çocukları, 3 ayrı kilisede kendilerini patlatmıştı.

Kuzey Kore güneyle görüşmeleri askıya aldı

Güney Kore ve ABD, Güney Kore'de yıllık ortak askeri tatbikat düzenliyor. 'Max Thunder' ismiyle gerçekleştirilen ve 11-25 Mayıs tarihleri arasında kapsayan askeri tatbikata nükleer kapasiteli B-52 uçakları da katılıyor.

Tatbikatla ilgili Kuzey Kore resmi haber ajansı KCNA'dan yapılan açıklamada "Güney Kore'de yapılan ve bizi hedef alan tatbikat Panmunjom Deklarasyonu'na karşı alçakça bir meydan okuma

ve Kore Yarımadası'ndaki olumlu siyasi gelişmeye karşı kasıtlı bir askeri provokasyon" ifadeleri yer aldı. Kuzey Kore, Güney Kore'yle yapılması planlanan ve Nisan ayında Kim Jong-un ile Güney Kore Devlet Başkanı Moon Jae-in arasında yapılan görüşmenin devamı olan üst düzey görüşmeyi de askıya aldı. Ayrıca, 12 Haziran günü Singapur'da ABD Başkanı Trump'la Kim Jong-un arasında yapılması planlanan görüşmenin de iptal edilebile-

ceğini açıkladı.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Heather Nauert tarafından yapılan açıklamada ise Kuzey Kore'nin bu konuda kendileriyle resmi bir iletişimde bulunmadığını belirtti. Nauert, Kim Jong-un'un daha önce tatbikatlarla ilgili olarak "sürdürülmesinin gerekli ve yararlı olduğunu anladığını" söylediğini belirterek Kim Jong-un ile Trump arasındaki zirveyi planlama-ya devam edeceklerini ifade etti.

Gençlik seçimini yaptı:

Düzene karşı devrim!

Sermaye düzeni çok yönlü bir kriz içerisinde ve krizden çıkış yolu olarak emekçilere sömürüyü, baskı ve zorbalığı dayatmakta. Dinci-faşist AKP iktidarının normal koşullarda 2019 yılında yapılması gereken seçimleri 24 Haziran 2018'e çekmesi ise, sistemin içerisinde debelendiği çıkışsızlığı ispatlamış oldu.

Şimdi tüm toplumun önüne bir seçim sandığı kurulacak. "Cumhur'un reisini" seçmemiz istenecek. Aslında sermaye düzeninin çarkları dönsün diye emekçiler kandırılacak. Zira seçimlerin ardından hangi parti, kurum ve kişi devlet yönetimine gelirse gelsin sermaye düzeninin çarkları dönmeye devam edecek.

Bu düzenin çarkları, zengini daha zengin, fakiri daha fakir yapıyor.

Bu düzen toplumun çok büyük bir çoğunluğu için açlık ve yoksulluk demek. Artan iş cinayetleri, alınmayan önlemlerin yol açtığı "kazalar" demek. Daha fazla ve kötü koşullarda çalışıp, insanca yaşayamamak demek. Güvencesiz ve geleceksiz çalışma koşulları demek.

Çocuklar için; şiddetin her türüne maruz kalmak, zorla çalıştırılmak, taciz-tecavüze uğramak, zorla evlendirilmek demek.

Kadınlar için; öldürülmek, tecavüze uğramak, ezilmek, eve kapatılmak, kötü şartlar altında yaşamak demek.

Kürt halkı için; inkar edilmek, yok sayılmak, hapsedilmek, asimile edilmek ve katledilmek demek.

Ortadoğu halkları için; savaş ve saldırganlığın artması demek. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda milyonlarca insanın göç yollarına, mülteci kamplarına

na sürgün edilmesi demek.

Bu düzen biz gençlere de gelecek vaat etmiyor. Çıkarılan KHK'lar ile işinden edilen, okulundan atılan, işsiz ve aç bırakılmaya çalışılan hocalarımız var. İşsizlikten, işten atılmaktan, geleceksizlikten intihar ettirilen arkadaşlarımız var. Tutsak edilen, söz söyleme ve okuma hakkı elinden alınan arkadaşlarımız var. Gençliğe baskı ve zorbalık ile "dindarlık ve kindarlık" dayatılıyor. Diplomasız işsizlik, niteliksiz ve gerici eğitim ile dayatılan geleceksizlik orta yerde duruyor.

"BU KOŞUM SALTANATI YALAN! ONLAR İÇİN HER ŞEY BİTTİ"

Dinci-faşist AKP iktidarı karanlığını yaymak, sessizliği arttırmak için adımlarını hızlandırıyor. Yaklaşan seçim sürecini de gerici-faşist iktidarını tahkim etmek için değerlendirmeye hazırlanıyor. Elbette, düzen muhalefeti de, kendi cephesinden seçim sürecini sermayenin çıkarlarına uygun bir şekilde değerlendirmek için

hummalı bir çaba içerisinde.

Onlar seçimlere hazırlana dursunlar, sermayenin çarkları gençleri de içine alarak dönüyor, gençliğin sorunları ise her geçen gün büyüyor. Bizler seçim dönemini gençliği devrime örgütlemenin olanağına çevireceğiz. Üniversite üniversite, fakülte fakülte birliğimizi güçlendireceğiz. Üniversitelerin bölünmesine tepki olarak ortaya çıkan gençliğin öfkesini örgütlü bir güce dönüştürmek için seferber olacağız.

'68'in 50. yılındayız. TİP reformizmine karşı Denizler, Mahirler, İbrahimler büyük bir kopuşu örgütlediler. "Düzene karşı devrim!" dediler. Haramilerin saltanatını yıkmak için kollarını sıvadılar. Devrimci Gençlik Birliği olarak biz de Denizlerin yolunda yürümeye devam edecek, her yerde "Düzene karşı devrim"i örgütleyeceğiz.

-Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

-Düzene karşı devrim!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

"Gençlik ayakta Filistin'in yanında!"

Üniversite öğrencileri İstanbul'daki İsrail konsolosluğu önünde eylem yaparak işgal güçlerinin katliamlarını kınadı ve Türk sermaye devletinin İsrail'le ilişkilerini teşhir etti.

15 Mayıs günü Levent metrosu çıkışında toplanılarak "Katil İsrail, işbirlikçi AKP!", "Anlaşmalar son bulsun İsrail defolsun!" sloganlarıyla konsolosluk önüne yüründü.

ANKARA'NIN KUDÜS RİYAKARLIĞI

Çevik kuvvet ve sivil polislerin korumaya aldığı İsrail konsolosluğu önüne gelindiğinde konuşmalar yapılarak Trump'ın Kudüs'ü "İsrail'in başkenti" olarak tanıması öncesinde Mavi Marmara ile ilgili imzalanan anlaşmada AKP iktidarının da Kudüs'ü başkent olarak gördüğü hatırlatıldı. AKP iktidarının NATO üyeliği, Türkiye'deki İncirlik üssü, İsrail pilotlarının Konya'da eğitim görmesi, İsrail'le yapılan anlaşmalara dikkat çekilen konuşmalarda, İsrail'le işbirliğini sürdürerek Filistin halkının yanında olunamayacağı vurgusu yapıldı.

"MAHİRLER, DENİZLER GİBİ FİLİSTİN'İN YANINDAYIZ"

Emperyalizme ve işbirlikçisi AKP'ye karşı mücadelenin önemine değinilen basın açıklamasında "Gençlik, tarihin ayak izlerine basarak emperyalizme karşı Filistin davasının yanındadır. Bastığımız ayak izinde Filistin halklarına kan kusturan Efraim Elrom'u cezalandıran Mahir ve yoldaşları, Filistin'de bizzat savaşan Deniz ve yoldaşları vardır. Emperyalizme karşı mücadelede onlardan öğrendiğimiz, emperyalist-kapitalist düzenin köküne kibrit suyu dökmektir" ifadeleri yer aldı.

"NATO ÜYESİ OLANLAR FİLİSTİN'İN YANINDA OLAMAZ"

"Hem ABD'nin açıklamasını kınıyıp hem de ABD ve NATO üslerinin topraklarında faaliyet göstermesine müsaade etmek, düpedüz ikiyüzlüktür. Hem Kudüs'ü kırmızı çizgi ilan edip hem de İsrail ile askeri-politik anlaşmalar imzalayarak halkı ahmak yerine koymak alçaklıktır" ifadeleriyle süren açıklamada NATO'dan çıkılmadıkça, İncirlik üssü kapatılmadıkça Filistin halkının yanında olunamayacağına dikkat çekildi.

İstatistiklerle Gençlik 2017: Genç nüfus azalıyor, işsiz genç sayısı artıyor!

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıkladığı "İstatistiklerle Gençlik 2017" raporu, bir kez daha gençliğin karşı karşıya olduğu işsizlik sorununun boyutunu ortaya koydu.

2017 sonu itibarıyla Türkiye nüfusunun 80 milyon 810 bin, 15-24 yaş grubundaki genç nüfus 12 milyon 983 bin 97 olduğu açıklandı. Buna göre Türkiye nüfusunun %16,1'ini genç nüfus oluşturdu. Genç nüfusun, %51,2'sini erkek nüfus, %48,8'ini ise kadın nüfus oluşturdu.

Genç nüfus oranının sürekli olarak düştüğü de verilere yansırken; genç nüfus oranının toplam nüfus içindeki oranının 2040 yılında %13,4, 2060 yılında %11,8 ve 2080 yılında %11,1 olacağını

öngörüldüğü rapora yansıdı.

Genç nüfus oranının en yüksek görüldüğü ilin ise %25,6 ile Hakkari olduğu belirtildi.

GENÇ İŞSİZLİK ORANI YÜZDE 20,8 OLDU

Rapora yansıyan verilerde genç nüfus oranı sürekli olarak azalsa da gençler içerisindeki işsizlik ise artıyor.

Gençlerde işsizlik oranı 2016 yılında %19,6 iken, 2017 yılında %20,8 olarak gerçekleşti. Genç erkeklerde işsizlik oranı bir önceki yıla göre 0,4 puan artarak %17,8 olurken, genç kadınlarda bu oran bir önceki yıla göre 2,4 puan artarak %26,1 oldu.

Ne eğitimde ne istihdamda olan gençlerin oranı 2017 yılında %24,2 oldu. Bu oran genç erkeklerde %14,6, genç kadınlarda ise %34 oldu.

Raporda gençlerin çalıştığı sektörlerle ilişkin ise şu veriler yer aldı: "Genç istihdamı sektörlerine göre incelendiğinde ise istihdam edilen gençlerin %18'inin tarım sektöründe; %30,4'ünün sanayi sektöründe; %51,6'sının ise hizmet sektöründe yer aldığı görüldü. İstihdam edilen genç erkeklerin %14,6'sının tarım sektöründe, %36,5'inin sanayi sektöründe, %48,9'unun hizmet sektöründe yer aldığı görülürken; genç kadınların %24,9'unun tarım, %18'inin sanayi, %57,1'inin ise hizmet sektöründe yer aldığı görüldü."

“Baskı ve tehditlere karşı mücadeleye devam!”

Ankara’da ailesi polis tarafından taciz ve tehdit edilen DGB’li ile yaşadığı süreç üzerine konuştuk.

- **Öncelikle merhaba, yaşadığın olaydan bahsedebilir misin?**

- İlk olarak ailem Kasım 2017 tarihinde polisler tarafından arandı, “silahlı terör örgütüne üye insanlarla görüştüğüm” yalanı söylendi. Ardından Sakarya TEM Şube Müdürlüğü’ne çağrıldı. Burada “benim iyiliğimi düşündüğünü” söyleyen polisler tarafından bir dizi yalanla ailem korkutuldu ve bana karşı tutum almaya zorlandı. Ardından Ankara TEM Şube Müdürlüğü tarafından ailem arandı ve Ankara’ya çağrıldı. TEM’deki “aile görüşme odası” adı altında bir odada ailemle görüşüldü ve tekrar ailem bana karşı yalan dolu sözlerle kışkırtıldı.

Bu olayın ardından 5 ay sonra ailem tekrar arandı ve beni Sakarya’ya götürmeleri üzerinden üstü kapalı bir şekilde tehdit edildiler. Bunun üzerine ailem Ankara’ya geldi ve beni otogardan kaçırma çabalarına çalıştırdılar. Ankara TEM polisi aileme işbirliği dayatmıştı. Ailem beni kaçırma çabaları tekrar TEM polisleri tarafından çağrıldı. Birkaç gün sonra kalmakta olduğum yurt arandı ve yurt müdürüne, yurttaki hal ve hareketlerim soruldu. Dahası Berkin Elvan’ın katledilişini protesto ettiğimiz bir eylemde gözaltına alındığım anlatıldı. Bunun üzerine yurt müdürü tarafından çağrıldım ve yurttan kendi isteğimle çıkmam istendi. Aksi takdirde yurttan atılacağım ve aldığım bursun kesileceği söylendi. Ve yurttan apar topar çıkarıldım.

- **“Aile görüşme odası”ndan daha detaylı bahsedebilir misin?**

- Hepimizin bildiği gibi Ankara TEM binası yeniden inşa edildi. Yeni TEM binası içerisine bir de “aile görüşme odası” adı altında bir bölüm ayırmışlar. Bu odada çağırıldıkları aileleri ikramlarla adeta bir misafirmişçesine ağırlıyorlar. Ve çağırıldıkları ailelerin güvenini kazanmak için bu odanın Ankara Valiliği izni ile açıldığı yalanını söylüyorlar. Reşit bireylerin ailelerinin aranması, görüşülmesi kabul edilebilir bir şey değildir. Kaldı ki böyle bir amaç için TEM’de bir oda ayrılmış olması son derece büyük bir problemdir. Şunu belirtmeliyim ki, aileleri taraflaştırmak için sarf ettikleri çaba bir noktadan

başarıya ulaşmıştır. Aileler yaşanan bu olaylardan sonra polisler olan güvenini kaybetmiş ve bizden yana durmuşlardır. Buradan ailelere sesleniyorum. Kim olduğunu bilmediğiniz telefondaki yabancılara değil, yaşanabilir bir dünya için mücadele eden çocuklarınıza güvenin.

- **Sence tüm bu yaşanan olaylarda hedeflenen ne?**

- Tamamen bir yıldırma çabasıydı. Sermaye düzenine muhalif kim varsa baskı altına alınmak isteniyor. Sermaye devleti kolluk kuvvetlerince ailenin feodal bağları kullanarak bizlerin ellerini kollarını bağlamaya çalışıyor. Son dönemlerde polis telefon tacizleriyle, tehditleriyle ve aileleri kışkırtarak gençliğin

muhalif kesimini dizginlemek istemektedir. Bu durum düzenin içinde bulunduğu krizle birlikte daha da artmıştır. Ancak çabaları boşunadır. Saldırganlıkları içinde buldukları krizin bir göstergesidir. Bizler, baskılara karşı boyun eğmeyeceğiz!

- **Peki bu yaşananlara karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?**

- Öncelikle Ankara Barosu İnsan Hakları Merkezi’ne odanın kapatılması, hukuki bir süreç başlatılması ve odanın yasal bir dayanağı olup olmadığının araştırılması için bir dilekçe verdim. Elbette bunun yeterli bir çözüm olduğunu düşünmüyorum ama böyle durumlarda her yolu zorlamak gerekir. Diğer bir çözüm ise ailelerin bilinçlenmesidir ve bizden yana taraflaşmasıdır. Bu tip olayları benim dışımda yüzlerce insan yaşadığı. Son dönemlerde kaçırılmalar, polis tacizleri, tutuklamalar arttı. Ailelerin bu süreçte yanımızda olması çok önemlidir.

- **Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?**

- Haklı bir dava uğruna mücadele ediyoruz, bunu söylerken tarih bilinci ile söylüyoruz. Haramilerin saltanatını yıkacağız diyoruz ve elbette haramiler yolunuza taş koyacaklardır. Ancak bizler haklılığın verdiği özgüvenle baskının her türlüüne karşı direneceğiz ve direniyoruz. Bu noktada ailelerimizi de bizden yana safları sıklaştırmaya çağırıyoruz. Baskılara, tehditlere, yıldırma politikalarına karşı mücadeleye devam!

KIZIL BAYRAK / ANKARA

“Gerçekçi ol, imkansız iste!”

Bu pisliği devrim temizler!

Gerçekçiyiz; bu düzen tacizi, tecavüzü aklıyor ve meşrulaştırıyor. Yapılan araştırmalara göre 2017 yılında Türkiye’de 387 çocuk istismara uğradı.

Gerçekçiyiz; bu düzen çocuk işçilerin kanları üzerinden yükseliyor. Türkiye’de eğitim göremeyen ve sayıları 2 milyonu aşmış çocuk işçi var. Ve bunların büyük bir çoğunluğu kayıt dışı, denetimsiz yerlerde çalıştırılıyor.

Gerçekçiyiz; bu düzen bizlere bir gelecek vaat etmiyor. Zaten geleceğimiz sınav şıklarına sığdırılmaya çalışılıyor. O da yetmezmiş gibi her sene sınav sistemi değişiyor (YGS, LYS, TEOG, YKS) belirsizlik içinde kalıyoruz. Üniversiteyi kazansak dahi bu kez de mezun olduktan sonra işsizlikle yüz yüzeyiz. Her sene atanamayan ve iş bulamadığı için de intihar eden onlarca öğretmen adayı ve çıkarılan KHK’lar ile ihraç edilen yüz

binlerce kamu emekçisi gerçeği var bu ülkede.

Gerçekçiyiz; eğitimin içeriği boşaltılıyor. Müfredattan evrim konusu çıkarılırken müfredatın içeriği bilimsellikten uzak, dinsel öğelerle dolduruluyor.

Gerçekçiyiz; çocuk yaşta evliliğin önü açılıyor, yasalarla meşrulaştırılıyor. Dünya üzerinde 700 milyonun üzerinde kız çocuğu evlendirilirken, Türkiye çocuk yaşta evlilik konusunda üst sıralardaki yerini koruyor.

Gerçekçiyiz; bu düzende küçük bir azınlık kasalarını doldurup daha da zenginleşirken büyük emekçi yığınlar daha

da fakirleşiyor. Bugün Türkiye’de açlık sınırı 1.698, yoksulluk sınırı ise 5.872 TL. Bu verilere göre milyonlarca insan açlık sınırının dahi altında bir yaşamla yüz yüze.

Gerçekçiyiz; savaş insanlık için büyük bir felaket anlamına geliyor. Aylan bebeğin fotoğrafı hâlâ zihinlerimizde tazeliliğini koruyor. Emperyalist savaşlarda milyonlarca insan yerinden yurdundan ayrılarak başka ülkelerde mülteci konumunda yaşamak zorunda bırakılıyor. Daha iyi bir yaşam umuduyla düştükleri göç yollarında yaşamlarını kaybediyorlar.

Ve yine gerçekçiyiz; gelecek bizim

kendi ellerimizdedir. Bunu da bizlere öğretilen çarpık tarih derslerinden değil kendi tarihimizden öğrenerek söylüyoruz. Tarihi sultanlar, padişahlar, başkanlar değil milyonlarca ezilen ve sömürülen işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler yapıyor.

Tüm bu gerçekler gözümüzün önünde dururken bizlere bu dünyayı değiştirmenin imkansız olduğunu söylüyorlar. Ancak bizler tıpkı Che gibi, Deniz gibi, Mahir gibi, İbo gibi gerçekçi davranıyor imkansız istiyoruz! Bizleri kurtaracak olanın sahte seçim vaatleri, her gün değişen sınav sistemi, ya da her geçen gün içeriği boşaltılan eğitim sistemi olmadığını, özgür ve eşit bir dünya uğruna girişeceğimiz mücadeleye olduğunu biliyoruz. Sen de “gerçekçi ol”, bu pisliği devrim temizler!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

TAMAM ama sömürü çarkına TAMAM!

Murat TAMAM eyleminden gaz kokuları içinde dönmüştü. Eylemi tamamlayamamışlardı. Polis gazla saldırmıştı yine.

Eve girince dedesi Şükrü amcanın gözleri yaşardı.

“Murat yine eve duygusal bir giriş yaptın. Gözlerim yaşardı. Hemen banyoya gir de üzerindeki çıkar. Yoksa ağlamaktan gözümüz şişecek.”

“Tamam dede.”

Murat banyoya girdi, duş alıp üzerindeki değiştirdi. Dedesinin yanına geldiğinde artık gaz kokmuyordu. Ama sözleri “gazlıydı”!

“Dede anlaşılan o ki 24 Haziran’da bunlar gidici. Baksana bizim TAMAM eylemine bile saldırlıyorlar.”

“Yavaş gel Murat. 16 Nisan öncesinde de böyleydin. Ama adamlar allem etti, kullem etti kazandı. O gün bir sürü hile, hırsızlık yaptılar da kazandılar. Şimdi de yaparlar ama ikinci tura kaldığında kesin bu adam alır yine.”

“Dede sen de felaket tellalı gibisin!”

“Evlat felaket tellallığı filan yapmıyorum. Adamın oy desteği hâlâ çok da demiyorum. Rakibi yok diyorum sadece. Demirtaş rakibi olabilirdi ama hiç de eşit koşullarda değil. Sade Demirtaş’ın tutuklu olması değil, ona oy vereceklerin sandığa bile gitmesi engellenir. Yani onlar için oy vermenin bile epey badireli geçeceğini şimdi de söylüyorum.”

“Havalara girmezsen bir şey söyleyeceğim. Haklısın dede.”

“Havaya girmedim, ama çaysadım. Bana ve sana birer çay ismarlarsan iyi

olur.” Murat hemen mutfağa gidip zaten demlenmiş olan çaydan iki bardak doldurdu. Tezgahta duran kekleri görünce acıktığının farkına vardı. Bir tabağı epey bonkörce kek doldurdu, çaylarla birlikte odaya, dedesinin yanına geçti. Mutfakta başladığı keki yeme “eylemini” aralıksız sürdürdü. Tabi sohbeti kesmeden.

“Bak evlat ben 65 yaşındayım. Babamın, dedemin anlattıklarını da katarsak Cumhuriyet tarihinin canlı tanığı sayılırım. Cumhuriyet tarihi boyunca birileri başbakan, cumhurbaşkanı oldu. Bak misal, ikinci dünya savaşına biz girmedik güya. Ama babam anlatmıştı, savaşa girmiş kadar aç kalmışız. Bizler aç kalırken patronlar, yöneticiler tıka basa tokmuş.

Sonrasının ben birebir tanıyırım. Kimler geldi kimler geçti biliyorum. Ama hiçbir şey değişmedi. İkinci dünya savaşındaki kadar aç kalmadık ama hiç

doyamadık. Başa gelenlerin içinde yere göğe sığdıramadıklarımız da oldu. Yine aç kaldık. Açlığımızın nedenini anlamak için kitaplar okudum evlat. Anladım ki başa gelen kim olursa olsun, sistem değişmedikçe hiçbir şey değişmiyor.” Şükrü amca daldı gitti. Derin bir nefes alıp konuşmasını sürdürdü.

“Bak ben bir ara fabrikada ustabaşısı da oldum. Ustabaşı olmadan önce benden önceki ustabaşısına söverdim. Ustabaşı olunca onun yaptıklarını onun yaptığı gibi olmasa da ben de yaptım. İşleri yetiştirmek için patron işçiler mesaiye kalsın dediğinde ölüm kalım gibi bir meselesi olmayan işçi arkadaşlarımı zorla mesaiye bıraktırdım. Mesaiye kalmadığı için işten attığı arkadaşlarım oldu. Anlayacağın evlat, patron oldukça, sömürü çarkı oldukça, sen ne kadar iyi biri olursan ol, yine de sömürü dışlisinin

bir parçası oluyorsun.

Yani demem o ki, bunlara TAMAM deyip göndermek elbette iyi bir şey. Ama sömürü çarkı kırılmadıkça gelen sen bile olsan pek bir şey değişmez. Yani asıl olarak sömürü çarkına TAMAM demeli.”

“Amma yaptın dede! Sen galiba 24 Haziran’da devrim bekliyorsun.”

“Yaşlıyım ama bunak değilim. Elbette 24 Haziran’da devrim beklemiyorum. Ama bunlar giderse her şey düzelecek gibi ham hayal kurmuyorum. Yine söylüyorum, bunların gitmesi iyi bir şey ama sömürü çarkını kırmak için ileri bir adım olarak iyi bir şey. Yoksa bunlar giderse her şey düzelecek diye düşünürsen, kek yerine ayvayı yersin!”

Murat dedesinin son sözlerini dinlememiş, kendini kek yemeye kilitlemişti.

H. ORTAKÇI

Yusuf Yerkel işçi düşmanı ikiyüzlü düzen siyasetinin tezahürüdür

Soma Katliamı’nın acısı henüz tazeyen katliamın sorumlularından Tayyip Erdoğan’ın cinayet mahallinde gezmesine tepki gösteren madenci Erdal Kocabıyık, jandarma tarafından yere yatırılmışken Erdoğan’ın müşaviri Yusuf Yerkel tarafından tekmelenmişti.

Yerkel’in Kocabıyık’ı tekmelediği o fotoğraf ve işçi sınıfında yarattığı öfke gerçek anlamda bu pervasızlığın hesabı sorulana kadar da hafızalardan silinmeyecektir. Ama AKP iktidarı ve onun uşakları şahsında burada cisimleşen işçi düşmanlığı bugün gelinen noktada seçim için timsah gözyaşlarına dönüşmüş durumda.

Katliamın üzerinden 4 yıl geçtikten sonra ne hikmetse AKP’den aday adayı olmasının ardından Yerkel’den gelen sahte özürle konu bir kez daha gündeme

geldi. Kendisinin günah keçisi ilan edildiğini iddia ederek mağdur edebiyatı yapan Yerkel, ölüm tehditleri aldığı da iddia etti. Ancak Yerkel, tekme atan kendisi olmasına rağmen aldığı 7 günlük “iş göremezlik” raporuna ve tekme attığı işçiye verilen 10 ay hapis ve para cezasına ise hiç değinmedi. Üstelik “Kamuoyu tarafından bilinmese de ve gündeme getirilmese de, olaydan sonra bizzat Erdal Kocabıyık’ı arayıp kendisinden özür diledim ve helallik istedim. O da hakkını helal etti” diyerek tam bir burjuva politikacı aymazlığı ile yalan söyledi.

Bu açıklamanın ardından konuşan

Erdal Kocabıyık, Yerkel’in kendisini sadece bir kere aradığını ve özrünü kabul etmediğini açıklayarak yalanı ortaya serdi. “Halen üzgünüm, kalbim kırık. O tekme yalnızca bana değil, tüm madencilere atıldı” diyen Kocabıyık, o fotoğraf nedeniyle Somalı patronların kendisini kara listeye alarak iş vermediğini ve bunun için de aradığı Yerkel’in telefonlarına yanıt vermediğini anlattı.

İŞÇİ SINIFI TEKMEYİ ATANDAN DA KORUYUP ÖDÜLLENDİRENDEN DE HESAP SORMALI

Yusuf Yerkel şahsında bugün bir kez

daha gündeme gelen olayın kendisi işçi düşmanı AKP ve burjuva düzen siyasetinin ikiyüzlülüğüne bir örnektir sadece. Kraldan çok kralcı olanların, tetikçilerin korunup mevkiler ile ödüllendirildiği bir düzendir bu. Tıpkı dün Maraş’ta Çorum’da, Sivas’ta katliamlar gerçekleştirilenlerin bugün milletvekili, bakan vs. yapılarak ödüllendirilmesi gibi... Dün anti-emperyalist mücadelenin karşısında emperyalistlere hizmet eden “milli görüşçülerin” mevki makam sahibi yapılması gibi...

Maden işçisi Erdal Kocabıyık’ın da dediği gibi; o tekme bütün madencilere, bütün işçi sınıfına atılan bir tekme. O tekme atanadan da, tekme atanı koruyup ödüllendiren de hesap sorana kadar bütün bir işçi sınıfının mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir.

Mezarının üstünde bir dünya olacak, mutlak!*

Güney Amerika'dan, ABD'ye, Latin Amerika'ya; 1960'lı yıllar devrimci mayalanmanın olduğu, barikatların sokağı kaplayıp yolu açtığı** dönemlerdir.

ABD'de siyahilerin, ezilenlerin öfkesi, Fransa'da üniversite boykot ve işgalleri, Vietnam'da ulusal kurtuluş mücadelesi, Türkiye'de köylü işgalleri, fabrika grev ve direnişleri, üniversite eylemleri...

1960'lar aynı zamanda bu mayalanmanın ürünü olan, dönemin devrimci ruhunu ifaden eden genç kuşakların yetiştiği, şekillendiği, olgunlaştığı yıllardır.

Türkiye'nin '50'lerle birlikte hızlanan kapitalistleşme süreci ve bununla paralel bir şekilde ivmesi artan emperyalist bağımlılık; yoksulluğu ve sefaleti arttırır. Tabii bunlara karşı hoşnutsuzluğu da. Bu sürecin ürünü olarak Türkiye İşçi Partisi (TİP) doğar ve aydın, ilerici kesimleri çatısı altında toplar. TİP'in üniversitelere yansımaları ise Fikir Klüpleri Federasyonları (FKF) olur. Gençliğin ilerici, sosyalist düşüncelere yönelik artan ilgisinin bir ürünü ve nedeni olarak pek çok üniversite ve bölümlerde FKF'ler açılmaya başlar.

Kapitalizmin arttırdığı çelişkiler, emperyalizme kölece bağımlılık buna karşı '68 devrimci hareketinin de zeminini oluşturmuştur. Düzen güçleri, Türkiye'nin NATO'ya girmesini protesto eden, Vietnam Kasabı Kommer'in arabasını yakan, ABD askerlerini taşıyan 6. Filo'nun İstanbul'a çıkışını engelleyen bir gençlikle karşı karşıyadır. Köylü işgallerinde, jandarma ile çatışmalarında, fabrika direniş ve grevlerinde, işçi yürüyüşlerinde aydın, ilerici üniversite gençliği pişmektedir. Deniz Gezmiş'ler, Mahir Çayan'lar, İbrahim Kaypakkaya'lar işte bu sürecin ürünü ve öncüsü olmuşlardır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

İbrahim Kaypakkaya, tüm servetleri birkaç inek ve koyundan ibaret yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1949 yılında Çorum'da doğmuştur. İlk ve ortaokuldan sonra Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na, buradan da İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu ve İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ne girer. Devrimci düşüncelerle üniversite yıllarında tanışır. 1967'de Çapa'da FKF şubesini kurar, aynı zamanda TİP'e üyedir.

İbrahim Kaypakkaya üniversiteki işgal ve boykotlarda, NATO'ya hayır eylemlerinde, 6. Filo çıkarmasında, köylü işgallerinde, fabrika grevlerindedir... İbrahim'in "ülkesini, halkını seven herkesin yapması gerekir" diyerek savunduğu bu eylemler, üniversite yönetimi tarafından "öğrencilik sıfatına yakışmayan" işler olarak görülüp üniversiteden uzaklaştırılma, yurttan atılma sebebi sayılır.

Keşkinleşen sınıf mücadelesi sürer-

ken soruşturmalar, uzaklaştırmalar, giderek artan baskı ve zorbalık, işgal ve direnişlere saldırılar, faşist beslemeler eliyle gerçekleştirilen katliamlar birbirini izlemektedir... TİP'te bir araya gelen gençlik ileriye doğru adım atmakta, TİP ise geride kalmaktadır. Gençliğin bu militan ve devrimci eğilimi burjuva sosyalizminden '71 kopuşunu hazırlamıştır. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya '71 çıkışı olarak ifade edilen bu kopuşun öncüleridir. TİP, MDD ve YÖN gibi dönemin reformist, düzen içi sol akımlardan kopuş, bu öncüler şahsında THKO, THKP-C ve TKP-ML gibi devrimci örgütlerin doğumuna ebelik etmiştir. TKP-ML'nin kurucularından olan İbrahim Kaypakkaya, Çin Devrimi'nin etkisi ile köylülüğe dayalı devrim tezinin savunucusu olmuş, silahlı mücadeleyi esas almış ve bu bağlamda yoksul köylülük içerisinde çalışmaya yönelmiştir.

Dersim'de yoldaşlarıyla birlikte konumlandığı bir köy yerinde askerler tara-

findan yoldaşları ile birlikte kuşatılır İbrahim. Yaşanan çatışmada Ali Haydar Yıldız şehit düşer, İbrahim Kaypakkaya ise yaralı olarak kurtulur. Fakat, sonrasında köydeki ihbarcı bir öğretmen tarafından devlete teslim edilir. İbrahim Kaypakkaya yakalandığından itibaren türlü işkencelere maruz kalır, çıplak ayakla saatlerce kar üstünde yürütülür, ayak parmakları soğuktan düşer.

Sonrasında Diyarbakır Hapishanesi'ne getirilir. İşkenceler burada da aralıksız devam eder. İbrahim ser verir, ama sır vermez düşmana. İşkencede direnme geleneğinin sarsılmaz bir temsilcisi olur. Yakalandığından ölümüne kadar ailesine gösterilmez. 16 Mayıs 1973 tarihinde hücrelerinden alınır, 18 Mayıs günü öldüğü duyurulur ve kayıtlara "intihar etti" olarak geçirilir. Cenazesini almaya gelen babasına ise bir torbanın içinde paramparça edilmiş bedeni verilir.

"TÜRKİYE'NİN GELECEĞİ ÇELİKTE YÖĞRULUYOR BELKİ BİZ OLMAYACAĞIZ AMA ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!"

Mahkum bir geçmişin savunucuları onu zindanlara atıp, işkencehanelerde katletmeler de onda vücut bulan, onda savunulan sömürsüz bir dünya özlemini yok edemediler, yok edemeyecekler. Çünkü çelik aldığı su ile büyümeye devam ediyor ve edecek, İbrahim'in mezarının üstünde bir dünya yükselecek!

* Mezarlarımızın üstünde bir dünya olacak! (Ethel Rosenberg - Oğullarıma Şiirler)

** Barikatlar sokağı kapar, yolu açar! (1968 sloganlarından)

Baskın, gözaltı ve tutuklama saldırıları

Dinci, gerici iktidarın baskın, gözaltı ve tutuklama saldırıları geride bıraktığıımız hafta boyunca da devam etti..

ÖZGÜR GÜNDEM YAZIŞLARI MÜDÜRÜ VE İMTİYAZ SAHİBİ TUTUKLANDI

KHK ile kapatılan Özgür Gündem gazetesini Yazışları Müdürü Reyhan Çapan 10 Mayıs'ta Hopa'da GBT kontrolü sırasında gözaltına alındı. Ertesi gün Artvin Adliyesi'ne getirilen Çapan, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Çapan'ın yazışları müdürlüğü yaptığı dönemde hakkında açılan bir davada aldığı 1 yıl 3 aylık hapis cezasının kesinleşmesi tutuklamaya gerekçe yapıldı.

İpsala'da gözaltına alınan Özgür Gündem İmtiyaz Sahibi Kemal Sancılı da

2 gün süren gözaltının ardından 11 Mayıs'ta İpsala Adliyesi'ne getirildi. Mahkemeye çıkarılan Sancılı tutuklanarak Silivri Hapishanesi'ne gönderildi.

ESP'LİLERİN EVLERİNE BASKIN

İstanbul'da 15 Mayıs gecesi Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) üyelerinin evleri basıldı. Bağcılar, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan baskınlarda bazı evler talan edilirken, 7 kişi gözaltına alındı.

BARİŞ ATAY'A GÖZALTI

Barış Atay, Soma'da madenci tekmeleyen Yusuf Yerker'in özür mesajının ardından Twitter'dan "Hepiniz ağlayarak özür dileyeceksiniz. O gün geldiğinde; affedeni, acıyanı, yargılamaktan vazgeçeni de unutmayacağız! Yok öyle 'torunlarla emeklilik, hepimiz kardeşiz, kavga istemiyoruz' falan. Her şey yeni başlıyor. Bu ülkeye, insanına yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz" diye yazmıştı. Hürriyet yazarı Ahmet Hakan, Atay'ın bu mesajı sonrası "Lütfen bu adama had-dini bildiriniz!" başlıklı bir yazı kaleme

almıştı. Hükümete yakın medya organlarında da Atay, bu mesajı sonrası hedef gösterilmişti. 15 Mayıs akşamı gözaltına alınarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen Atay, 16 Mayıs akşamı serbest bırakıldı.

PINAR AYDINLAR TUTUKLANDI

Sanatçı Pinar Aydınlar, 2015 yılında HDP milletvekili adayı olarak yaptığı bir konuşma gerekçe gösterilerek verilen 10 aylık hapis cezası nedeniyle tutuklandı.

15 Mayıs'ta Almanya'dan gelen Aydınlar, Atatürk Havalimanı'nda pasaportuna el konularak gözaltına alınmasının ardından Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü.

A close-up portrait of Ibrahim Kaypakkaya, a man with a red beret and a blue jacket, looking directly at the camera with a slight smile. The background is a blurred landscape with a blue sky and green hills.

**İşkencehanelerde ser verip sır vermeyen
yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı,
katledilişinin 45. yılında saygıyla anıyoruz...**